

Catalunya Cristiana

Setmanari d'informació
i de cultura religiosa

ANY XXXVIII | NÚM. 2016
2,90 € | 13 MAIG 2018

EN PRIMER PLA (P. 3, 8-11)

Recuperem els pares

Masculinitat compromesa amb la cura i els valors de la no-violència

P. 24-27

El tresor dels autors patrístics

Els anomenats Pares de l'Església són fonamentals per conèixer el cristianisme

Catalunya Cristiana

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (52 NÚMEROS)

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

A/e:

☐ Edició paper 145€

☐ Edició digital 90€

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

FORMA DE PAGAMENT

☐ Únic pagament per any

☐ Dos pagaments semestral

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària (ompli ordre adjunta)

NOM COL·LABORADOR

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

IBAN

ENTITAT

OFICINA

DC

COMPTE

DATA (DD/MM/AA)

Lliureu aquesta butlleta a:

Catalunya Cristiana

(Departament de Subscripcions)

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo Catalunya Cristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Catalunya Cristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

Signatura del titular

La nova paternitat

Avui s'obre pas una nova masculinitat que empeny l'home a ésser més obert amb si mateix i amb els altres. L'home nou es vol alliberar de requisits que l'oprimeixen i de cuirasses que no deixaven entrar ni sortir sentiments i accions que, convencionalment, no es corresponien amb un concepte de baró imposat i artificial. Això no significa desdibuixar les especificitats de cada gènere, sinó distanciar-se de formes culturals masclistes i obsoletes.

El primer de gener de l'any passat a Espanya es va ampliar el permís de paternitat. Els que són o seran pares el 2018 gaudiran de quatre setmanes de permís, quan abans disposaven només de 15 dies. Després de l'entrada en vigor del nou marc legal, el Congrés va aprovar una proposició no de llei per ampliar el permís de paternitat i equiparar-lo al de les mares (sis setmanes immediates posteriors al part de descans obligatori). En el cas, tan comú, que tots dos progenitors treballin, la mare, en iniciar-se el període de descans per maternitat, podrà optar perquè el pare gaudeixi d'una part determi-

nada i ininterrompuda del període de descans posterior al part, sigui de forma simultània o successiva amb la de la mare fins a un màxim de setze setmanes o les que corresponguin en cas de discapacitat del fill o del part múltiple. Un informe recent dels sociòlegs de la Universitat Autònoma de Madrid assenyalava que aquesta ampliació és molt positiva, però encara insuficient perquè no fomenta el seu ús quan la mare es reincorpora a la feina i també perquè és poc temps per a una socialització més efectiva en la cura del nadó. En aquest sentit, a Brussel·les la tendència legislativa va més enllà: s'ha proposat una baixa de paternitat de quatre mesos.

De la mateixa manera que hi ha una maternitat difusiva, més enllà de la biològica, també podem parlar d'una paternitat —d'una cura sol·lícita, amorosa i provident— que va més enllà de l'engendrament físic. Aquesta paternitat difusiva a l'Església s'ha aplicat tradicionalment als preveres i religiosos, però també la viuen molts seglars: és talment un reflex de la paternitat divina.

Contingut

03
Editorial

05
La setmana

06
Opinió

08
En primer pla

12
Opinió

16
Vida eclesial

24
Reportatge

28
Cartes dels Pastors

30
Bíblia

32
Litúrgia

34
Espai lectors

36
Cultura

39
Laudato Si

41
Cultura

46
Agenda

47
Des del carrer

Informe sobre la precarietat

PÀGINA 18

21
El llibre de Rut

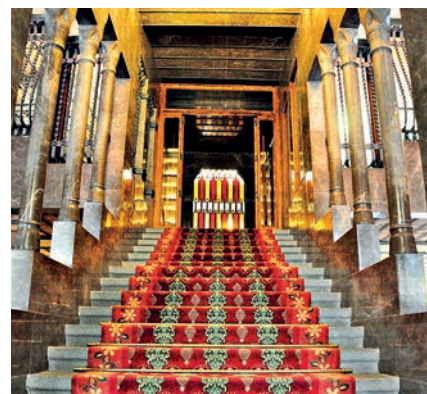

38
Saviesa popular

El Papa prega per Síria

PÀGINA 16

Visita al Palau Güell

PÀGINA 37

47
Tinet Puig

La setmana en tuits

PAPA FRANCESC @PONTIFEX_ES
Celebrem Sant Josep Obrer recordant sempre que la feina és un element fonamental per a la dignitat de la persona

IZASKUNARRETXE@IZASKUNARRETXE

Institut Ramon Llull

«La meua literatura no ha de ser complaent amb el poder. I em fa feliç que això es premiï» Maite Carranza, Premi Crítica Serra d'Or de literatura juvenil @serra_dor

M. DEL MAR ALBAJAR @MARALBAJAR

Abadessa del monestir de Sant Benet de Montserrat

#HermanaYoSíTeCreo #Germana-JoSíEtCrec #Noésno Amb tu, per la justícia, per la llibertat

CARME MUNTÉ MARGALEF @CARMEMUNTE

Periodista Catalunya Cristiana

Gràcies de tot cor al bisbe Agustí Cortés @bisbatsantfeliu, al capellà i teòleg Ramon Prat @bisbatlleida i al metge Joan Viñas @harnaulleida per haver ofert el seu testimoni de fe en la malaltia. Val molt la pena llegir-los. I gràcies a sor Isaura Marcos @MPedralbes per les seves fotos tan suggeridores

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

Coordinador d'informatius

Més cultura i art

Dirigit i presentat per Jaume Escala, *Escala cultural* s'emet els divendres de 17 a 18 h, amb la presència setmanal de convidats que es donen a conèixer personalment i expliquen la seva tasca en la cultura, l'art i l'entreteniment. Patrocinat per Pedralbes Centre, inclou també música mediterrània i recomanacions de llibres, pel·lícules i teatre. El 27 d'abril, la directora del centre comercial, Ratt Fenech, explicava que «aquest bulevard de 5.000 metres quadrats combina les botigues de proximitat i emprenedors amb cultura, espectacles, desfilades, pistes de gel i fins i tot una sèrie de televisió». La dietista i cuinera Maria Alcolado i el doctor en Economia i Empresa Xavier Palacios participaven en la mateixa edició del programa.

Escala cultural se suma a les altres propostes culturals i musicals: *La cantata del diumenge* (diumenges a les 20 h amb música de Bach), *Sons de la terra* (dissabtes a les 9 h), *Tot sardana* (diumenges a les 9), el programa de Teresa Forcades *Pàgines que m'han sorprès* (dimecres a les 23 h) i *Accent* (diumenges a les 12.30).

L'efemèride de la setmana

18 de maig del 1908:

neix el doctor Moisès Broggi, metge humanista, finat l'any 2012 als 104 anys.

Zoom

EDUARD BRUFAU

Les darreres setmanes a França i Alemanya s'han viscut atacs molt greus contra persones jueves: a París una supervivent de l'Holocaust va ser assassinada a casa seva, mentre que a Berlín un jove israelià va ser apallissat per dur una quipà, petita gorra típicament jueva. Per condemnar aquests actes antisemites, el 25 d'abril milers de persones de religions diferents es van manifestar pels carrers de Berlín duent quipà.

ANTONI COLL
Periodista

El Maig del 68 va denunciar el que no agradava, el paternalisme, l'ús de la violència, les normes morals com a codi de conducta, però no va aportar cap solució

PENSANT-HO MILLOR

El nostre Maig del 68

L'històric mes de Maig del 68 em va agafar lluny de l'escenari revolucionari, al *Diario de Lérida*; però el fet que m'ocupava de la informació internacional em va permetre seguir i valorar molt intensament les notícies que ens arribaven a través del teletip.

Em vaig familiaritzar amb noms de joves líders com Alain Krivine, Jacques Sauvageot i, sobretot, Daniel Cohn-Bendit, també anomenat Dany el Roig, d'ideologia entre anarquista i comunista, admiradors de Sartre, Marcuse, Che Guevara, Mao, etc. L'epicentre va ser la Universitat de la Sorbona, a París, i l'època va ser la del general De Gaulle.

Amb el temps vaig treballar a *La Vanguardia* amb dos periodistes que van viure la revolta ben de prop. Tomás Alcoverro, després gran corresponent al Pròxim Orient, i Myriam Josa. Enduts per la joventut i l'idealisme, una nit, quan van sortir del diari, van agafar el cotxe i se'n van anar París d'una tirada per participar de les emocions del moment: manifestacions, barricades, pintades a les parets...

Lluís Foix, amic de tots dos, ha reflexionat sobre el cas de Myriam Josa, aleshores de la Lliga Comunista Revolucionària. Era de

família burgesa, amb finques al Pla d'Urgell, i la seva mare era una dona elegant que quan tenia visites tocava al piano partitures de Bach o Mozart. Què va empenyer la filla periodista rebel a enamorar-se dels que tiraven llambordes contra la policia? Enric González, que va ser corresponent a París, ha dit que el Maig francès va ser la primera revolució de gent ben alimentada.

El que és cert és que la protesta, que va durar tot el mes de Maig, va posar de manifest la crisi d'una civilització que el mateix any va veure els assassinats de Luther King i de Robert Kennedy, que va contemplar la guerra de Vietnam i els problemes inesperats del post-concili Vaticà II.

El Maig del 68 va denunciar el que no agradava, el paternalisme, l'ús de la violència, les normes morals com a codi de conducta, però no va aportar cap solució. Sabien què no volien, però des del seu idealisme amb peus de fang no van saber proposar ni construir res.

Amb motiu dels 50 anys d'aquells fets es multipliquen els comentaris. El meu no aporta solucions miraculoses, però —a imitació d'aquells estudiants de Maig— sé allò que no s'ha de fer: el que ells van fer.

UN NOU LLINDAR

Periodisme de pau

**SEBASTIÀ
TALTAVULL ANGLADA**
Bisbe de Mallorca

«En el projecte de Déu, la comunicació humana és una modalitat essencial per viure la comunió.» Així comença el missatge del papa Francesc en ocasió de la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials d'enguany, una crida al servei de la veritat i de la pau, ja que sota el lema «La veritat us farà lliures» (Jn 8,32) exposa el tema de les notícies falses i el periodisme de pau. «L'ésser humà, imatge i semblança del Creador —afegeix— és capaç d'explicar l'experiència pròpia i descriure el món, i de construir així la memòria i la comprensió dels esdeveniments.»

Què hi ha de fals en les notícies falses?, es demana. «L'expressió es refereix a informacions infundades, fonamentades en dades inexistents o distorsionades, que tenen com a finalitat enganyar o fins i tot manipular el lector per aconseguir determinats objectius, influir en les decisions polítiques o obtenir guanys econòmics.» És un mal que s'estén i que afecta Déu, el proïsme, la societat i la creació, un mal radicat en el cor humà i que afavoreix els conflictes. En el fons, hi ha una

«La veritat brolla de relacions lliures entre persones, en l'escolta recíproca»

set de poder, de tenir i de gaudir que roba llibertat del cor. D'aquí, la necessitat d'«educar en la veritat per saber discernir, valorar, ponderar els desitjos i les inclinacions que es mouen dins nostre».

Seguint les paraules de Jesús «la veritat us farà lliures», Francesc diu que «per discernir la veritat cal distingir què és el que afavoreix la comunió i promou el bé, i allò que, contràriament, tendeix a aïllar, dividir i contraposar. La veritat, per tant, no s'aconsegueix realment quan s'imposa com a quelcom extrínsec i impersonal; brolla de relacions lliures entre persones, en l'escolta recíproca». Encara més, «una argumentació impecable pot sostenir-se sobre fets innegables, però si s'utilitza per ferir l'altre i desacreditar-lo als ulls dels altres, per més que sembli justa, no conté en ella la veritat».

La valoració de la professió periodística o la promoció d'un periodisme de pau ens porta a demanar al Senyor que ens ajudi a parlar dels altres com de germans i germanes, on les paraules siguin llavor de bé per a tothom.

Una paternitat que reclama el seu lloc

**El repte és que
l'home estigui lligat
a la responsabilitat
en les atencions**

Amb la paternitat, el sistema hormonal i endocrí dels homes varia per cuidar millor.

«En la paternitat, abans de l'industrialisme, el pare convivía amb els fills, cooperava a casa, es dividien els rols d'una forma més intercanviable i flexible entre home i dona. Era un pare que estava més present i s'implicava més en l'educació dels fills», ens explica Fernando Vidal, director de l'Institut Universitari de la Família de la Universitat de Comillas i autor de *La revolución del padre* (Ediciones Mensajero).

Segons Vidal, «hi ha hagut un tall en la tradició de la paternitat. L'industrialisme va portar la gent del camp a la ciutat, on era difícil conciliar vida i família... els homes van ser portats a la fàbrica, els van dedicar de forma monopòlica a la feina, en jornades de 12-14 hores. L'home es va dedicar a la producció i la dona a la reproducció d'una manera industrial. La mateixa família va ser industrialitzada».

En el mateix sentit s'expressa Ritxar Bacete, antropòleg i treballador social, autor de *Nuevos hombres buenos* (Península): «Es va arrencar els homes de l'espai domèstic i es van convertir en estranys a casa seva. Cal sumar-hi una visió molt

sexista en els rols masculins, que es fonamentaven sobretot en l'autoritat, l'ús de la violència contra els fills, les parelles, allunyats de les emocions... ser home es va convertir en un planeta distant que no formava part d'una unitat familiar sensible i dialogant. Es va convertir en un ésser estrany i dominador de tot l'àmbit familiar.»

Fernando Vidal apunta que actualment hi ha «una reivindicació de la figura del pare, en part per poder intimar molt més amb els fills i viure més feliç a casa, i cooperar més amb les nostres parelles; però també per reivindicar que hem d'estar compromesos, que no podem absentar-nos de la llar i menys encara deixar de banda les nostres responsabilitats envers els fills».

Per a Ritxar Bacete, aquesta masculinitat que es reclama «no és nova, en el sentit que valors relacionats amb la no-violència, el compromís en la cura, en la criança, el reconeixement a la mare, la parella, la tendresa com a expressió de les emocions... probablement han estat presents en tots els moments de la història». El que sí que és nou «és l'oportunitat que aquest model

FERNANDO VIDAL

«No podem absentar-nos de la llar i menys encara deixar de banda les nostres responsabilitats envers els fills»

«La igualtat i l'amistat cooperativa amb la dona és fonamental per saber qui ets com a pare»

Els fills aprenen dels models de referència de manera inconscient.

Fernando Vidal, autor de «La revolución del padre».

d'home cuidador, pacífic, tendre, empàtic... sigui el majoritari, el model hegemònic».

Feminisme

«Crec que el gran regal que ens heu fet les dones és que la vostra pròpia transformació ens ha transformat a nosaltres», considera Bacete. «Vosaltres heu fet un gir a les possibilitats de ser i d'estar al món, en aquest sistema binari rígid on l'home estava fora, era l'autoritat, i la dona era la proveïdora exclusiva de les cures i s'estava en l'àmbit domèstic. Heu trencat aquesta barrera identitària. Us heu completat en humanitat, mentre que els homes ens hem quedat "a les portes de".» També Vidal creu que «alliberant-vos les dones, ens esteu alliberant als homes».

Per a Ritxar Bacete, «cal aconseguir un model de referència majoritari on ser home estigui lligat a la responsabilitat en les cures per aconseguir una veritable societat democràtica. Les dones continuen dedicant molt més temps en aquest camp i sobretot tenint la responsabilitat de la cura. Moltes vegades els homes som més empleats de la llar que mestresses de casa».

Fernando Vidal adverteix que hi

ha una crida específica i una recerca de quina és la singularitat de la paternitat, un intent de desenvolupar i desplegar totes les potencialitats del pare. Això no obstant, «no en oposició al feminisme o en còpia al feminisme, sinó que forma part del mateix moviment d'intentar alliberar-nos, d'intentar viure autènticament; trobar quin és el sentit profund de l'amistat que hi ha en la conjugalitat entre pare i mare. Atendre la singularitat del nostre sexe, les potencialitats i allò que ens fa únics és defensar la primera diversitat que existeix». I afegeix: «Fins que realment no tinguem una igualtat social, cooperativa, d'amistat amb la dona, no aconseguirem veure exactament allò singular de la masculinitat i de la paternitat. La igualtat i l'amistat cooperativa amb la dona és fonamental per saber qui ets com a pare.»

Sobre la diferència de rols masculins o femenins, Ritxar Bacete opina que «cal ensorrar aquestes barreres i passar a ser éssers humans complets. Cal posar al centre de la identitat masculina la capacitat d'abraçar, recuperar, exigir i assumir la cura perquè existim com a espècie, com a individus, gràcies a la cura». «El gènere, el sexe», indica Vidal, «no dona papers diferents; el

Ritxar Bacete,
autor de «Nuevos hombres
buenos».

que dona són modes diferents de fer les coses. Superarem aquests rols i aquests papers en la mesura en què ens alliberem o superem els models capitalistes més industrials, de consumisme».

Els qui han cuidat, en la família, han estat fonamentalment les dones, recorda Ritxar Bacete. I reflexiona: «Educa tant la presència de les dones com l'absència dels homes, perquè aquesta absència està donant el missatge que els nens en el futur podran estar absents i que, fins i tot, serà desitjable perquè allò definitori dels homes és no estar ocupat ni preocupat per les coses realment importants de la vida, com atendre i cuidar les persones.»

D'altra banda, subratlla, «la pràctica de les cures és una escola d'humanitat per a l'home i això redunda en benefici de les famílies i de la societat».

RITXAR BACETE

«Ser home es va convertir en un planeta distant que no formava part d'una unitat familiar sensible i dialogant»

«El gran regal que ens heu fet les dones és que la vostra pròpia transformació ens ha transformat a nosaltres»

La revolució de la tendresa

La nostra vida està molt marcada pel capital, pel consum... espanta alliberar «la revolució de la tendresa», com diu el papa Francesc. «Això ens mena a una vida més funcionalitzada, més consumista, més del capital, del descart... ens porta fora del desplegament de les potencialitats de la paternitat», comenta Fernando Vidal.

Al segle XIX l'home estava fora de casa, lluny del que més estimava «i pel que donava la vida, s'esllomava a la feina. Avui hi ha una continuïtat», reconeix Vidal, «perquè en el nostre sistema laboral capitalista preval la producció per damunt de la pròpia vida. A l'home se'l va extirpar de les lògiques de l'atenció, de la solidaritat, se'l va buidar de la seva funció de paternitat». «No oblidem que la lògica de la família és la de la solidaritat, de la comunitat, del entrega... i aquestes lògiques contaminen les lògiques capitalistes d'explotació, de dominació...»

Seguint el pensament de Francesc, Fernando Vidal conclou que «cal evolucionar cap a una societat de les cures que comporti la conciliació laboral

i familiar perquè si els pares no són a casa i no cooperen amb la dona, el resultat és que es carregui sobre ella les cures i hi ha una meitat de la població que no es desenvolupa, o té dificultats per fer-ho o ho fa de manera injusta». «Perquè puguem seguir mantenint-nos com a civilització cal que els fills estiguin cuidats, educats, criats amb afecte, amb presència, on se'ls doni tot el que significa allò humà. I això requereix la presència del pare.»

Peraixò Ritxar Bacete defensa que «és molt millor per a la societat i molt més saludable per a les famílies que les dues figures siguin flexibles i corresponsables».

Un model de paternitat i masculinat sanes el trobem en sant Josep. «Des del primer dia Francesc parla de sant Josep i de la paternitat, no com un exercici de poder, sinó com un exercici de cura perquè ha vinculat la paternitat de sant Josep a la cura, a la custòdia, a la protecció», subratlla Vidal. «Si alguna cosa aporta el Papa en l'àmbit de la paternitat, i que és molt, és sobretot una crida perquè siguem pares de la cura. Els pares redescoberts des de l'espiritualitat de la cura.»

JAUME GABARRÓ
Monjo de Solius

DES DEL MONESTIR

Amunt els cors!

Per naturalesa —parlant amb propietat, no pas figuradament— no deixem de tocar de peus a terra, ni de viure dia rere dia tot l'any. Ara bé, quan celebrem una festa, alguna cosa puja per dintre i la jornada adquireix un to rellevant. L'àmbit canvia, és com si creuéssim una porta en el temps.

Els cristians, per a l'acció de gràcies a Déu comunitària, anant a l'església ja entrem en un espai sagrat. I quan a la missa arriba el moment de començar la pregària eucarística, de traspasar el llindar del misteri, som invitats a aixecar el nivell, a deixar-nos emportar més a prop de Déu, a un estadi superior. «Amunt els cors!» diu el sacerdot. Hi escau de respondre: «Els elevem al Senyor.» La melodia en cant gregorià d'aquesta invitació (*Sursum corda*), per ella mateixa ja enlairava.

El diumenge de Pasqua la paraula de Déu ens convidava a cercar les coses del cel, no les de la terra: «Ja que heu ressuscitat amb Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist assegut a la dreta de Déu.» En aquesta solemnitat de l'Ascensió del Senyor, justament contemplem això: que Jesús, vencedor del pecat i de la mort, ha arribat al cim de la glòria.

En aquesta solemnitat de l'Ascensió del Senyor, contemplem que Jesús, vencedor del pecat i de la mort, ha arribat al cim de la glòria

ria. I allà on ha arribat el Cap, també el Cos (l'Església, de la qual formem part) té l'esperança d'arribar-hi.

Heus aquí la causa de l'alegria de la festa de l'Ascensió, el motiu de la joia immensa que aquells deixebles van experimentar: la proximitat, en Crist, de la nostra humanitat amb Déu, proximitat que un dia per a nosaltres serà permanent (Benet XVI). No es tracta tant de cenyir-nos al llenguatge imaginatiu, particularment perillós (P. Tena), amb què ho expressa l'evangelista, sinó de copsar la realitat significada, que és espiritual, invisible, celestial: bona nova d'Evangelí.

Crist és la nostra vida. Ressuscitant cada dia amb ell, la nostra existència terrenal queda transformada: anem passant de l'home vell a l'home nou. I posant el cor en allò que és de dalt, ja entrem al cel.

MIRADA AL MÓN

Catalunya, el procés i el dret internacional públic

El Dret Internacional Públic és l'ordenament jurídic que regeix les relacions entre els estats, entre aquests i les organitzacions internacionals o amb altres entitats subjectes del dret internacional, com l'Església catòlica.

Els procediments judicials arran del «procés» que es tramiten a Catalunya, a Espanya i a tot Europa són processos que afecten els drets fonamentals i les llibertats públiques protegides internacionalment i que estan tipificats en acords i tractats regulats pel Dret Internacional:

a) Drets humans i llibertats públiques de les persones, com són la llibertat de pensament, els drets polítics, el dret de manifestació, la llibertat d'opinió, etc. Drets i lliber-

tats que també els trobem en el dret intern d'Espanya. Ara bé, tots tenen l'origen i garantia última en la Declaració Universal de l'ONU del 1948.

b) L'ordre de detenció europea, instrument de cooperació judicial en l'àmbit de la Unió Europea, creada el 2002, i que es basa en la confiança mútua entre els jutges europeus, en la reciprocitat, sempre respectant els drets humans garantits a la UE.

c) Tractats d'extradició entre els estats per perseguir delictes o delinqüents que estiguin fora de les fronteres de l'Estat. Són acords polítics interestatals regulats pel Dret Internacional.

d) La llibertat de circulació dels ciutadans de la Unió Europea reco-

negut al Tractat de la Unió i del qual gaudeixen els nacionals dels 28 estats membres.

e) Resolucions dels comitès de les Nacions Unides que vigilen el respecte i compliment, per part de l'Estat, dels drets polítics de les persones elegides legalment i constitucionalment per un poble sobirà malgrat que estiguin empresonades.

Resulta curiós que malgrat que Catalunya no sigui reconeguda com a subjecte del Dret Internacional, tots els procediments que se segueixen contra els dirigents derivats del «procés» es fonamenten i s'hi aplica el Dret Internacional Públic contingut en tractats ratificats per l'Estat espanyol i, per tant, són dret obligatori.

EDUARD SAGARRA I TRIAS
Professor Dret Internacional
Públic UB i ESADE

SABER ESCOLTAR

La mort d'en Josep i la Primera Comunió d'en Jan

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Canonge emèrit del Capítol Catedral de Barcelona / secretaria@catedralbcn.org

Aquesta setmana he tingut dues notícies que m'han commogut. Va sonar el telèfon a una d'aquestes hores intempestives, en les quals l'aparell vomita propaganda comercial. Vaig quedar sobtat: era la veu coneguda de la Teresa que m'anunciava que en Josep, el seu marit, havia mort. La mort d'un amic estimat.

Les llàgrimes em van caure rostre avall. Vaig recordar a la Teresa la bondat del seu marit i li vaig prometre que diria misses pel seu etern descans, i per tal que el Senyor li atorgués a ella una vertadera conformatat.

En Josep era un veritable creient que procurava viure segons l'evangelí. El matrimoni no va poder tenir fills, però van tenir la gosadia d'adoptar un noi i una noia. El noi va morir en un accident de cotxe. La vida del Josep va estar dedica-

da a una delicada tasca econòmica que ell volia per al bé dels altres nou germans. Els afanys legítims i honestos li van anorrear el negoci. Un entrebanc que el va afectar, però que dugué amb dignitat. En Josep va ser un home just i no escric això per allò que tota la gent la fem esdevenir bona quan mor.

Estic trist. Més n'està la seva esposa. Poso en la seva boca i en la meua la dita del llibre de les Lamentacions: «...Ara vull fer reviure altres pensaments que em mantindran l'esperança: no s'han extingit els favors del Senyor, no s'han pas

esgotat; la seva pietat és nova cada matí, la seva fidelitat és immensa.»

L'altra notícia és que en Jan —fa vuit anys que el vaig batejar— dissabte farà la Primera Comunió. És ja un jove espigadet. L'àvia d'aquest minyó m'és cosina. I, amb el seu goig d'àvia m'ha vingut a convidar a la festa.

No vulgueu saber la diligència amb què el noi ha estudiat el catecisme i ha après a resar. No dubto que en Jan continuarà els altres graus del catecisme i que, cada diumenge, anirà a l'església per poder rebre Crist, el Pa de la Vida, que el farà créixer com a amic de Jesús.

El nostre petit heroi sap el senyal de la creu, el Parenostre, l'Ave Maria, l'oració a l'Àngel de la Guarda, el Jo confesso a Déu, i els actes de fe, esperança i caritat. Tot un bagatge teològic en la seva tendra edat. Jan, felicitats!

Dues notícies ben diferents, tristesa i goig, m'han commogut el cor

P-J YNARAJA

Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

Una de les propietats de l'esperança és garantir la fe i la caritat. Sense ella totes dues deixen de ser virtuts teològals. Un exemple. Si tenim a les mans un objecte artístic modern i ens pregunten o ens preguntem per la seva qualitat, hi ha un procediment molt senzill, fixar-nos en el metall amb què les peces han estat soldades. Si és l'estany, l'entitat no deu ser de gran valor. Si la soldadura o l'encast és de plata, segurament la peça d'orfebreria o joieria és de qualitat. Si l'encast d'una pedra al suport és de platí, un pot estar segur que la gemma és de gran categoria: potser un brillant o una maragda.

A PROPÒSIT DE...

Esperança-felicitat

Pot ser que en una trobada es presenti algú que ha d'intervenir i se li atribueix la qualitat de teòleg i, a les seves intervencions, digui que no és creient. La seva formació acadèmica ha pogut ser valerosa, es pot tractar d'una persona competent en ciències religioses i d'un erudit, però no per això serà una persona de fe. A un altre se'l pot introduir com a dirigent o fundador d'una ONG de grans projectes i actuacions pel bé de la humanitat, lluitador contra la fam, la ignorància o la injustícia. Si la feina es redueix a això, podrem afirmar que és una persona generosa, filantròpica, o humanitària, però no que gaudeixi de caritat.

Ara bé, si reconeixem que són persones dotades de totes dues qualitats humanes abans esmentades, i que són testimoni d'esperança, haurem d'eleva-ne la qualificació. La seva fe és saviesa elevada a

la categoria de fe sobrenatural. El seu altruisme és, sens dubte, caritat.

Per què faig aquestes distincions? Perquè la persona impregnada de fe, d'esperança i caritat viu la joia, la felicitat, en la seva mesura, encara que potser li falti, de vegades, estar contenta, gaudir o somriure.

L'esperança és joia o goig. M'agrada més el mot català *joia*, el francès *joie* o l'italià *gioia*. Joia és sinònim de joell.

És preferible la felicitat seriosa que el mediocre entreteniment, diversió, gresca, etc.

Una de les propietats de l'esperança és garantir la fe i la caritat

SIGNES D'AVUI

Subsaharià?

La diferència entre el títol amb sud-saharià és mínima. Gairebé imperceptible. Només una lletra. Avui us vull fer una proposta, que us argumente. Es tracta de substituir la paraula *subsaharià* per *sud-saharià* o una altra de millor. S'utilitza la primera molt sovint. N'hi ha prou d'acudir al DIEC 2 (*Diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans*) per conèixer-ne el significat: «Relatiu o pertanyent a la part d'Àfrica situada al sud del Sàhara.» Un significat similar se li atribueix al diccionari de la RAE (Real Academia Española de la Lengua): «Dicho de una parte de África: Que está situada al sur del Sahara.» Tots dos diccionaris coincideixen a ressaltar que l'objecte de referència es troba al sud del Sàhara. *Sud* i *sub* no tenen el mateix significat.

El diccionari de la RAE, en consultar el prefix *sub*, presenta dues

accepcions: a) «Significa "bajo" o "debajo de"; i b) Indica inferioridad, subordinación, acción secundaria.» En canvi, *sur* s'interpreta com a «lugar situado al sur de otro lugar con cuya posición se compara». Significat de contingut similar al DIEC2 amb el terme *sud*. En síntesi, un punt cardinal.

En català, s'escriu la República de Sud-àfrica. En castellà, Sudáfrica. En totes dues grafies, es prescindeix del prefix *sub* per situar-se en l'òrbita dels punts cardinals, que

Quan les notícies parlen de persones subsaharianes no eviten una connotació negativa

LLUÍS
SERRA LLANSANA
llserrall@gmail.com

s'estableixen segons la posició del sol respecte de la Terra. Aquest llenyatge és objectiu i no conté cap valoració pejorativa. En canvi, *sub* obeeix a continguts jeràrquics. Implica supeditació. Quan les notícies parlen de persones subsaharianes permeten situar-les al mapa, però no eviten una connotació negativa, de subordinació, d'inferioritat. Crec que cal evitar-lo. Primer, perquè la seva alternativa dels punts cardinals és més precisa i objectiva. Segon, perquè la utilització del *sub* sempre conté un significat de pèrdua de rellevància. Aquesta proposta meua té una pega. És bo que se'n discuteixi la consistència, si bé millor una alternativa, començant per ONG i les entitats socials, sempre sensibles a la utilització respectuosa de les paraules, així com per lingüistes i acadèmics.

VICTÒRIA
MOLINS, s.t.j.
viuimolins70@gmail.com

Quantes coses ens ensenyen els pobres, els marginats, aquells que són menystinguts als ulls de la gent i que sovint ens donen lliçons de vida! Almenys jo ho he d'agrair continuament.

A l'Hospital de campanya de Santa Anna visc moltes d'aquestes lliçons i ensenyaments. Aquesta setmana hem viscut moments tan joiosos que fan oblidar una mica les penes i les dificultats que passen cada dia. La festa de Sant Jordi va ser una diada en la qual tots vam gaudir d'un clima de germanor, d'alegria i de col·laboració que ens va deixar un bon record.

I, com fem cada mes, un dia vam celebrar els aniversaris de tots els qui han complert anys durant el mes. Alguns dels acompanyats ens con-

FINESTRA A LA VIDA

«Tots, fills de Déu»

fessen emocionats que és la primera vegada a la vida que han tingut un pastís d'aniversari i algú amb qui celebrar-lo. Abans, tenim l'Eucaristia d'acció de gràcies on ens sentim germans de tots. Una celebració senzilla però joiosa, en la qual tots poden participar i ho fan amb la senzillesa que els caracteritza. Amb quina alegria portava les ofrenes una de les nostres amigues habituals, que passa hores en una cantonada de Santa Anna demanant almoïna! Havia anat a la perruqueria i tenia l'autoestima molt alta perquè rebia lloances de tothom.

Un dels nostres acompanyats va confessar al rector la cosa més bella que he sentit a dir mai davant d'una veritat de fe: «Vostè ha dit que tots som fills de Déu. A mi sovint m'han dit "fill de

p.", però fill de Déu no m'ho havia dit mai ningú.» I vull acabar amb el testimoni del nostre nou sagristà, Dabo, del Senegal, al qual, després d'un aprenentatge, s'ha contractat: «Quan em van preguntar si volia aquesta feina, jo que soc musulmà, vaig dir: per l'amor de Déu, m'encantaria, perquè és la casa de Déu. Molta gent em pregunta què faig en una església si soc musulmà i jo contesto que Déu és únic i que treballo a casa seva... Que Déu, el Pare del cel, ens beneeixi a tots!»

«M'agrada molt treballar a l'església perquè Déu és únic i treballo a casa seva»

Vida eclesial

Aquesta setmana us expliquem que el Papa prega per Síria, coneixem l'informe de l'Observatori de la Realitat Social de Terrassa i celebrem la col·locació d'una imatge de santa Teresa Jornet a Montserrat

Roma

Presideix el Rosari al santuari de Ntra. Sra. de l'Amor Diví

El Papa inicia el mes de maig pregant per Síria

ACI
Ciutat del Vaticà

El papa Francesc va peregrinar la tarda de l'1 de maig al santuari de Nostra Senyora de l'Amor Diví, a Roma, per resar el Rosari amb motiu del començament del mes de la Mare de Déu.

Abans del inici del Rosari, es van repetir les paraules del Pontífex durant el missatge de Pasqua del 2018 en el qual es demanava per la pau a Síria. D'aquesta manera, s'oferia el res del Rosari per «l'estimada i martiritzada Síria, la població de la qual viu extenuada per una guerra que no té fi».

«Que la llum de Crist ressuscitat il·lumini en aquesta Pasqua les consciències de tots els responsables polítics i militars, perquè es posi punt final immediatament a l'extermini que s'està duent a terme, es respecti el dret humanitari i es procedeixi a facilitar l'accés als ajuts que aquests germans i germanes nostres necessiten urgentment, assegurant al mateix temps les condicions adequades per al retorn dels desplaçats.»

Després de la lectura del missatge, el Papa es va agenollar davant

de la imatge de la Mare de Déu del Miracle i va resar el Rosari amb els fidels.

Després de la pregària, Francesc va saludar els residents a la Casa de Repòs del Diví Amor, que acull 24 persones grans, i les mares i els infants que viuen a la Casa Família Mater Divini Amoris.

Finalment, es va dirigir als fidels congregats a l'exterior del santuari i, després de pregar ambells un Ave-maria, els va impartir la benedicció.

Aquest mateix 1 de maig, el Papa va voler celebrar el Dia del Treball i festivitat de Sant Josep Obrer, amb un missatge publicat a la xarxa social Twitter on encoratjava a recordar que «el treball és un element fonamental per a la dignitat de la persona».

No és la primera vegada que Francesc insisteix en la necessitat que tota persona tingui un treball digne justament remunerat com un dels pilars de la dignitat humana.

La festa de Sant Josep Obrer, patró dels treballadors, se celebra l'1 de maig des de l'any 1955, quan el papa Pius XII la va instituir davant

ESGLÉSIA EN SORTIDA

El dia de la mare: vam tenir origen

Més enllà dels artificis comercials i les xifres astronòmiques que s'aconsegueixen de vegades, el dia del pare i el dia de la mare poden ser ocasió de recordar una evidència fonamental en la qual poques vegades pensem: no ens vam fer a nosaltres mateixos. El nostre melic ens evoca que vam tenir un origen. Abans, no érem. Vam començar a existir a l'instant en el qual es va unir un espermatozoide i un òvul concrets... que podien no haver-se unit, si qualsevol cosa anterior a aquest acte hagués estat diferent. Però va ser, i es va generar el nostre ADN irrepetible, que prové directament del pare i de la mare però està recombinat i és nou. Existim!

Naixem, a més, gràcies al fet que les nostres mares ens van acollir a la «casa» del seu cos aquests nou mesos, i hi vam viure protegits per fer possible el desenvolupament prodigiós del nostre cos. Després, elles o altres es van prendre la molèstia d'alimentar-nos i cuidar-nos durant els llargs anys de la infància. L'existència és un regal primigeni, «arrel» de qualsevol altre bé que puguem tenir... i que ha possibilitat que puguem dir «jo soc». Quin portent!

Dir franciscanament «gràcies mare, gràcies pare», fins i tot amb els seus defectes, amb una història que potser tenia el seu pus i les seves llàgrimes... però gràcies a la qual existim. Acceptar la condició humana, encara que pugui sorprendre, és el primer pas per obrir-se al Regne de Déu, que s'ha volgut arriscar en l'existència concreta que hem rebut.

LETICIA SOBERÓN

d'un grup d'obriers reunits a la plaça de Sant Pere del Vaticà.

Cardenal Pell

D'altra banda, el Vaticà manté l'«excedència» al cardenal Pell després d'haver estat enviat a judici a Austràlia per abusos sexuals.

El Vaticà ha comunicat que es manté en vigor el període d'excedència que va ser concedit pel Papa al cardenal australià George Pell, després que ha transcendit que la justícia d'Austràlia l'envia a judici acusat d'haver comès abusos sexuals.

«La Santa Seu pren nota de la decisió de les autoritats judicials a Austràlia que tenen a veure amb la seva eminència, el cardenal George Pell», ha informat el portaveu oficial del Vaticà, Greg Burke, en un comunicat breu.

El Pontífex va decidir el juny del 2017 concedir a Pell, membre de la cúria i responsable últim de les finances del Vaticà, un període d'excedència l'any passat per poder viatjar a Austràlia i defensar-se de les acusacions. «Aquesta disposició continua sent vàlida», ha exposat Burke en aquest sentit.

PAPA FRANCESC

S'oferia el res del Rosari per l'«estimada i martiritzada Síria, la població de la qual viu extenuada per una guerra que no té fi»

 Terrassa

Famílies atrapades per l'endeutament i la pobresa

EDUARD BRUFAU

Sabadell

Fotos: Càritas Terrassa

Els indicadors macroeconòmics semblen mostrar una certa recuperació del conjunt de l'economia, i les consignes oficials també insisteixen en aquesta suposada millora. Però malgrat el que diuen les grans xifres i les autoritats polítiques i financeres, el que constata l'Església és ben diferent. Això és el que es dedueix del primer informe de l'Observatori de la Realitat Social de la diòcesi de Terrassa, *Atrapats en la precarietat: el deute que ofega les famílies més vulnerables*.

Els detalls d'aquest estudis van presentar a la seu Càritas Terrassa, a Sabadell, l'endemà de Sant Jordi i va aplegar un públic nombrós perquè es tractava del primer informe que surt de l'Observatori de la Realitat Social, creat fa poc mes d'un any. L'acte va ser presidit pel bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz, que no va dubtar a assenyalar que l'existència d'una «classe social marcada per la precarietat és fruit del sistema econòmic i del fenomen de la globalització», cosa que hauria de suposar un càrrec de conscièn-

cia. Malgrat la situació complexa, va fer una crida a no deixar-se vèncer pel desànim tot citant una frase del papa Francesc: «Que no ens robin l'esperança», i va animar a lluitar contra «els dracs que amenacen la vida dels més vulnerables de la societat». Així mateix, va voler recordar la centralitat de la persona i la crida que tenim a formar la família humana, tal com és el desig de Déu, i va lloar la tasca de Càritas Terrassa i de l'Observatori de la Realitat Social i els va animar a continuar amb la tasca encomanada.

Crida a perdonar el deute

Qui també va assenyalar la centralitat de l'ésser humà va ser Salvador Obiols, director general de Càritas diocesana de Terrassa, que va afirmar que cal rescatar les persones, donar-los una segona oportunitat i garantir que els treballadors tinguin un sou digne. Va denunciar la situació extrema de moltes famílies per culpa de l'endeutament i es va mostrar partidari de perdonar el deute. En uns termes semblants

L'ajuda de Càritas és fonamental per a moltes famílies.

Els tallers promouen l'autonomia de les persones més vulnerables.

es va expressar Amèlia de Juan, de l'equip de Càritas diocesana.

Els encarregats de detallar els resultats de l'informe van ser Raúl Flores, membre de Càritas Espanyola, i Montserrat Martínez, de la Fundació Pere Tarrés, que juntament amb la Fundació Foessa, han estat les dues institucions que han ajudat en l'elaboració de l'estudi. Flores va reivindicar que des de Càritas no es pot ser neutral davant de la realitat social i econòmica perquè «hem de mirar la realitat des del cor de qui pateix, i només podem estimar el que coneixem». Va constatar que la recuperació econòmica no arriba a la majoria de famílies espanyoles i catalanes, perquè set de cada deu no han notat cap mena de millora. De fet les llars més afectades per la crisi continuen empobrides i sobreendeutades. Sobre la qüestió del deute, Flores va voler deixar clar que la majoria de famílies no es van pas endeutar per caprici, sinó per poder tenir casa i serveis bàsics: «El deute no els ha vingut per haver gastat molt més del que podien.» També va denunciar que la legislació en lloc de facilitar les coses sovint dificulta que els pobres surtin del pou. Per la

seva banda, Montserrat Martínez va desglossar algunes dades que donen idea de la situació de pobresa en què viuen la gran majoria de les famílies ateses per Càritas Terrassa: la mitjana dels ingressos mensuals per llar és de tan sols 563 euros, uns 6.400 any. Pel que fa a l'índex de pobresa, si en el conjunt de Catalunya es pot considerar pobre un 20% de la població, aquest percentatge puja fins al 96% en el cas de les persones que atén Càritas. La majoria de famílies ateses estan endeutades i el 70% asseguren que no podran tornar mai el deute.

El panorama que dibuixa aquest informe de l'Observatori de la Realitat Social de la diòcesi de Terrassa fa prendre consciència que vivim en una societat desigual i fràgil. Hi ha un sector important de la població al qual no arriben els efectes de la millora de l'economia global. Instal·lades en la precarietat, aquest nombrós grup de famílies escapa de caure en la indigència gràcies a la tasca de l'Església a través de Càritas i altres vies de solidaritat cristianes. Es fa difícil imaginar com seria la nostra societat sense la presència vivificant de l'Església.

CÀRITAS DIOCESANA DE TERRASSA

Tel. 931 433 984
info@caritasdiocesanaterrassa.cat
www.caritasdtr.org
 Aportacions: CaixaBank: ES92
 2100 5000 5002 00076012

Sant Feliu de Llobregat

Els assistents contemplen el conjunt escultòric.

Es commemora el 175è aniversari del naixement de la fundadora de les Germanetes dels Ancians Desemparats

Escultura de santa Teresa Jornet a Montserrat

S'ha beneït i inaugurat a la muntanya de Montserrat un conjunt escultòric de bronze, de gairebé 400 quilos, dedicat a la lleidatana filla d'Aitona santa Teresa Jornet, fundadora de les Germanetes dels Ancians Desemparats, en commemoració del 175è aniversari del seu naixement.

A Montserrat havien pujat una trentena de germanetes procedents de diverses cases de Catalunya, l'Aragó i bona part de la comunitat d'Aitona, encapçalada per la seva superiora, Montserrat Brescó, que no amagava la seva satisfacció: «Per a nosaltres és com un somni fet realitat. Avui ja tenim la mare fundadora present a Montserrat, al cor de Catalunya.»

Molts veïns d'Aitona es van fer presents en la inauguració de l'escultura en honor a la seva filla, encapçalats per l'alcaldeessa, Rosa

Pujol. Des de Lleida va anar-hi una bona representació de la feligresia de la parròquia de Santa Teresa Jornet del barri de Cappellet i confreres de la confraria de la Mare de Déu de Montserrat, encapçalats pel seu president, Josep Estruch, i el consiliari, Mn. Xavier Batiste.

L'acte s'inicià amb la intervenció de l'alcaldeessa, que va posar de manifest la satisfacció de tenir santa Teresa Jornet, «una aïtonenca més, a Montserrat, amb una escultura que ha estat en bona part sufragada per molts fills d'Aitona, que han col·laborat amb goig en aquesta iniciativa que ens omple a tots d'orgull».

La provincial de les germanetes, Milagros Peláez, va parlar en nom de tota la congregació: «Avui és un dia gran per a les germanetes d'arreu del món, que quedarà registrat en el llibre de la història de la congregació.» La provincial va destacar la catalanitat de Teresa Jornet, referint-se a ella com «la santa catalana més universal», i explicà que la seva obra està estesa per 4 continents, amb 205 cases que atenen milers d'ancians i recordà que 13 països la tenen com a patrona de l'ancianitat.

El pare abat Josep M. Soler va dir que l'Església i el món necessiten avui testimonis i exemples de lliurament als altres com el de Teresa Jornet. L'acte va concloure amb la veneració d'una relíquia de la santa, que les germanetes havien presentat en l'ofrena de la missa i que ha quedat dipositada al monestir, mentre la Coral Etosca d'Aitona interpretà l'himne de la Santa.

En sortir de la basílica, els presents van acompanyar les germanetes pel camí de Sant Miquel, fins a arribar davant del monument, proper al memorial dedicat al beat P. Francesc Palau, aïtonenc també i oncle de la santa. L'escultura ens presenta Teresa Jornet atenent i acompanyant una anciana, damunt d'un pedestal de pedra i marbre on es pot llegir la següent inscripció: «Santa Teresa Jornet i Ibars, fundadora de la Congregació de Germanetes dels Ancians Desemparats i Patrona de l'Ancianitat.» Les germanetes dipositaren un ram de flors als peus del monument a la santa i cantaren l'himne en la seva lloança.

Rut, un relat fascinant de fe i humanitat (VII)

TERESA SOLÀ

Doctora en Teologia bíblica i en Filosofia

Un pelegrinatge de futur imprevisible però immens

Campanya i poble

El lloc en el qual Noemí havia cercat la salvació a causa de la «fam» (1,1) era Moab, que el llibre de Rut connota sempre i només com a «campanya». El terme hebreu es refereix quasi exclusivament a l'equivalent «campanya»: terra de conreu per a les messes, i, per tant, per produir aliment. De fet, és això el que Noemí i la seva família anaren a cercar a Moab.

El lloc on Noemí havia habitat anteriorment i on ara retorna és «el país de Judà» (1,17). En el llenguatge bíblic «país» (en hebreu *'eres*) indica la regió on els humans habiten d'una manera estable i, per tant, la pàtria. Per a Noemí i per a la seva família és Palestina, la terra promesa (al l'Antic Testament no hi ha una denominació estable per a designar Palestina, ni té les connotacions actuals de posicionament politicoideològic segons s'anomeni

la terra promesa: Palestina o Israel) a Abraham i a la seva descendència com «una terra santa» (Ex 3,5), lloc de les benediccions messiàniques (Is 60,21), és més, com a terra mateixa de Déu.

Judà i Betlem

El pelegrinatge de Noemí s'enceta amb la partença d'ella, del marit i dels fills: «Un home de Betlem de Judà va emigrar, amb la dona i els dos fills, als camps de Moab» (1,2), en direcció a Moab (1,1); i es conclou amb el retorn de Noemí i de Rut de Moab a Betlem: «Quan Noemí va saber que el Senyor havia concedit al seu poble una bona collita de blat, es preparà per deixar els camps de Moab [...] I se n'anaren plegades fins que van fer cap a Betlem [...] Així fou com Noemí, amb la seva nora Rut, la moabita, retornà dels camps de Moab [...]» (1,6.19.22).

Betlem és una de les «ciutats

El camí del creient per renovar en l'autenticitat la pròpia religiositat és sempre un retorn

de la muntanya» pertanyents a la «tribu de Judà». Des de la segona meitat del segle VI, el profeta Miquees (5,1) recorda la «petitesa» socioeconòmica de Betlem, però també celebra la seva grandesa religiosa-política a causa d'estar lligada als antics orígens de la dinastia de David, «fill d'un efraïtita de Betlem de Judà, anomenat Jessè» (1Sa 17,12). És aquesta ascendència davídico-messiànica la que evoca el text de Rut (4,11.17.18-22).

D'aquesta manera, el llibre de Rut llegeix la maternitat d'aquesta dona a l'interior de l'ascendència davídica i, per tant, messiànica. I és probablement aquesta específica relectura proposada pel llibre de Rut la que s'hauria difós entre molts jueus contemporanis de Jesús, segons els quals «l'Escriptura» afirma que «el Crist hauria vingut de la nissaga de David i de Betlem, el llogarret de David» (Jn 7,42).

La lectura davídico-messiànica presentada pel llibre de Rut és la que presenta també el Nou Testament. Segons Lluc (2,2-5) pel fet de «ser de la casa i de la família de David», Josep hagué de «pujar de Galilea a la Judea, a la ciutat de David anomenada Betlem per fer-se registrar», durant el «primer empadronament fet per Quirinus». En aquesta ocasió neix Jesús «a Betlem de Judea», segons Mateu (2,1), «en la ciutat de David», segons la indicació de l'àngel del Nadal (Lc 2,15) i els mags (Mt 2,8). Són de Betlem els infants que són morts per Herodes (Mt 2,16) en l'intent de desfer-se del «rei dels jueus que ha nascut» (Mt 2,2).

Ni Noemí ni Rut, ni tan sols el narrador dels esdeveniments de les dues dones, no han conegut implícitament el sentit d'aquell pelegrinatge: d'anada per a Rut, de retorn per a Noemí, i d'establir-se Rut a Betlem de Judà. Però això no impedeix que Déu hagi inscrit en aquest fet un futur immens, per bé que aleshores imprevisible.

Rut compleix sense ésser-ne conscient un projecte de Déu. El camí del creient per renovar en l'autenticitat la pròpia religiositat és sempre un retorn, una redescoberta de les pròpies arrels, la reconquesta de la pròpia originalitat. És en el retorn a les pròpies arrels, a les pròpies sorgents originàries que la vida més autèntica torna a florir. L'arbre torna a ser exuberant no pel fet d'haver estat podat o amputat de branques, sinó perquè així pot atènyer més abundantment la limfa des de les seves pròpies arrels.

A Moab Noemí i la seva família troben terra per produir aliment.

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

**CENTRE MÈDIC
PLAÇA MOLINA**

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h
Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 10 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN:

Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

DEL 31 MAIG A L'11 DE JUNY

JAPÓ

Imperi de l'Orient

DEL 14 AL 21 DE JUNY

SUÏSSA alpina

DEL 16 AL 23 DE JULIOL

RUTA NABATEA DEL SUD D'ISRAEL

Antics tresors cristians
Epifania ortodoxa al Jordà

DEL 21 AL 27 DE JULIOL

BRETANYA I NORMANDIA

Fe i patrimoni

DEL 13 AL 23 D'AGOST

L'ÍNDIA

Colors del Rajasthan

DEL 13 AL 22 D'OCTUBRE

REGNES DE L'HIMÀLAIA: NEPAL I BUTAN

JULIOL

Del 6 al 13

PELEGRINATGE a la PULLA El sud d'Itàlia més autèntic i santuari Pare Pius

AGOST

Del 5 al 12

PELEGRINATGE A TERRA SANTA Camí de fe, cultura i història

SETEMBRE

L'UZBEKISTAN El llegat de Marco Polo

OCTUBRE

Del 8 al 19

SUD-ÀFRICA El gresol multiracial més austral

NOVEMBRE

L'IRAN La Pèrsia bíblica

NOVEMBRE

NOVA YORK Llums de Nadal

DESEMBRE

ALPS ITALIANS Pessebres dels Alps

Els autors cristians dels primers segles van construir la teologia i la litúrgia de l'Església d'avui

Conèixer i estimar els Pares de l'Església

Sant Agustí, el principal Pare llatí, per Philippe de Champaigne, 1645.

Aquesta reflexió no va ser fruit d'una especulació abstracta; al contrari, va ser un pensament que s'alimentava de la mateixa vida dels primers cristians, de l'experiència de comunió i de la constatació de les dificultats. Les persones que al llarg d'aquests segles van anar configurant el cos doctrinal cristià són els anomenats Pares de l'Església, entre els quals hi ha sant Ambrós, sant Agustí o sant Basili, per citar-ne alguns dels més coneguts. Sense ells no haurien estat possibles els primers concilis ecumènics, i els cristians d'avui continuem vivint del pensament i l'experiència de fe dels Pares. Ells configuren la Tradició, que, sense formar part de la revelació bíblica, la destil·la perquè pugui ser aliment de tota l'Església. Per aquesta raó, la constitució *Dei Verbum* del Concili Vaticà II diu que «la sagrada Tradició i la sagrada Escripura (...) estan estretament unides i compenetrades. (...) l'Església no obté la seva certesa sobre totes les veritats revelades tan sols de la Sagrada Escripura. Per això cal acollir i venerar l'una i l'altra, l'Escripura i la Tradició, amb idèntica adhesió i reverència» (8-9).

La centralitat de la reflexió patristica

Un dels estudiosos dels Pares de l'Església del nostre país, Mn. Joan Torra, explica el valor de l'obra d'aquells destacats cristians: «Els Pares ho van haver de pensar tot, i la gran meravella és que no podien copiar, estaven obligats a pensar perquè no podien consultar autors anteriors. Això fa que l'època dels Pares sigui un moment únic, original i irrepetible. Són Pares perquè engendren un pensament, una teologia, un ordenament de la litúrgia i de la vida cristiana... A mesura que tot això va anar quedant fixat, ja no va caldre crear de nou sinó que l'Església els va començar a prendre a ells com a font. Es considera que l'època dels Pares s'acaba cap al segle VII: a Occident es pren com a data la mort de Gregori el Gran, l'any 604, i a Orient la mort de Joan Damascè l'any 740.»

La influència dels Pares en la vida de l'Església actual és enorme. Dins de la litúrgia de les hores s'hi inclouen lectures dels Pares i en els estudis teològics ells són el punt de referència en moltes qüestions cen-

La influència dels Pares en la vida de l'Església actual és enorme

Després de la mort i la resurrecció de Jesucrist, l'Església neix al voltant dels deixebles i els apòstols, que, inspirats per l'Esperit, predicaran la Bona Nova. Aquests primers passos de la comunitat eclesial queden reflectits en el Nou Testament, sobretot en els Fets dels Apòstols i les epístoles, especialment les de Pau i Joan. Amb ells es posa la base de tota la teologia cristiana. Ara bé, aquesta no va quedar ràpidament definida, sinó que es va anar construint al llarg dels primers segles de vida de l'Església. Va caldre tota una reflexió llarga i profunda per anar dibuixant i fixant la litúrgia, els sacraments, la vida comunitària i per arribar a definir la doctrina en les qüestions centrals de la divinitat i la humanitat de Crist i el Déu trinitari.

Pares llatins i pares grecs

Els autors patristics es poden classificar en dos grans grups: els Pares llatins i els Pares grecs. La divisió no és pas superficial, no es tracta només d'una qüestió filològica i prou, sinó que reflecteix dues estructures culturals i mentals diferents, dues maneres de mirar. Mn. Joan Torra explica que «la primera literatura patristica és en grec, la mateixa llengua del Nou Testament, i no és fins més tard, a finals del segle II, que comencem a trobar literatura cristiana en llatí. A grans trets podríem dir que en el món llatí la teologia té un llenguatge més basat en el dret, i tendeix a posar l'èmfasi en l'àmbit moral, en el que hem de fer; el món oriental, en canvi, per dir-ho així, és més místic, més filosòfic, posa més èmfasi en la contemplació del misteri».

No obstant això, Torra matisa que aquests dos mons no són compartiments estancs: «S'aniran complementant i influenciant; sobretot el llatí anirà incorporant coses del grec. Els grans Pares d'Orient, com ara Orígenes, Basili, Gregori de Nissa, Gregori de Nazianz i Joan Crisòstom seran llegits també a Occident. En canvi, la teologia llatina tindrà una influència molt més escassa en el món grec, gairebé nul·la. Avui tenim a l'abast tota l'obra d'uns i altres, i el cristianisme ha de respirar amb aquests dos pulmons. Malament si un dels dos no respira.»

Sant Basili el Gran, un dels Pares grecs més destacats

trals. «Si volem parlar de la Cristologia» diu Mn. Joan Torra, «haurem de veure què en diuen Ireneu, Tertul·lià, Agustí o Orígenes. Ens il·luminaran molt i a més hi trobarem una llibertat de pensament que és extraordinària i envejable». Però la gran importància dels Pares de l'Església no és proporcional al coneixement que en general en té el cristià catòlic. El Concili Vaticà II va impulsar un retorn a les fonts bíbliques i patristiques; des d'aleshores l'estudi de la Bíblia s'ha desenvolupat molt, però no tant la teologia patristica. Mn. Joan Torra explica que en tots els estudis eclesiàstics s'estudien els Pares, i que hi ha centres d'estudis específics, com ara l'Augustinianum de Roma, però creu que s'hi hauria de posar molt més èmfasi. Per a aquest patróleg, una de les dificultats que hi ha a l'hora d'abordar

l'obra dels Pares és la gran quantitat de producció patristica: «El conjunt de la literatura patristica és enorme, abraça diversos segles i hi ha molts autors i moltes obres. Però és imprescindible endinsar-s'hi, perquè ens descobriren moltes coses, ens permetran entendre més tot el que avui fem. En el camp litúrgic això es veu molt clar: precisament perquè els Pares són els creadors de la litúrgia cristiana cal llegir-los i conèixer-los! I pel que fa al camp bíblic, els Pares també són imprescindibles, perquè la teologia que ells fan sempre és bíblica i així ens ajuden a descobrir el sentit de l'Escriptura. Ens serveixen de guia i de model.»

Si bé encara queda molt per fer perquè la teologia patristica tingui més centralitat dins de la nostra Església, Torra remarca com a molt positiu un dels canvis produïts a partir

MN. JOAN TORRA

«Cal llegir els Pares i estimar-los, perquè ens obren unes perspectives extraordinàries»

PETITA PROPOSTA BIBLIOGRÀFICA

PER INCIAR-S'HI

Joan Torra, *Pares de l'Església, joves en l'Església*. CPL, 2010, 105 pàg.

PER APROFUNDIR-HI

Cebrià Pifarré, *Literatura cristiana antiga*, PAM, 2008, 752 pàg.

del Concili Vaticà II: la lectura directa de les obres i la fi d'una visió reductiva que n'excloïa alguns autors: «Dècades enrere la teologia predominant prenia els Pares de l'Església sobretot com a criteri d'autoritat, de manera que quan els citava ho solia fer tan sols per reforçar o refutar certes tesis, però no se'ls estudiava en ells mateixos. Perquè tinguessin aquell valor d'autoritat es considerava que havien de ser sants de vida, pastors de l'Església (bisbes, preveres o diaques) i que no havien d'haver caigut en cap heterodòxia. Això exclouia Pares tan importants com ara Tertul·lià, el primer gran autor llatí, i Orígenes, un dels primers grans Pares d'Orient.»

Agustí d'Hipona, el gran Pare llatí

De tots els Pares de l'Església el que ha exercit més influència en tot el cristianisme occidental és, sens dubte, sant Agustí d'Hipona (354 – 430). Tota la teologia llatina posterior el té com a punt de referència indispensable. La seva influència va més enllà de l'àmbit estrictament religiós i arriba també a la filosofia i la política. Personatges tan diferents com ara sant

Tomàs d'Aquino o Martí Luter van estar fortament inspirats per sant Agustí, i el mateix papa Benet XVI ha afirmat que el bisbe d'Hipona ha estat en la seva vida una figura clau. Joan Torra, especialista en l'obra agustiniana, el descriu com el primer autor modern: «Ell tanca l'antiguitat, sintetitza tot el pensament antic, i alhora enceta el món modern perquè és la primera vegada que el pensament és fruit d'una experiència personal. Agustí té un procés de conversió que és alhora de pensament i de fe i que li fa dir "penso per poder creure i crec per poder pensar". No es tracta, per tant, de triar entre el camí de la raó o el de la fe, sinó d'integrar-los tots dos. Les seves obres són veritables punts: en les *Confessions* lloa Déu pel que ha fet en ell, en el poble d'Israel i en tota la humanitat; a *La ciutat de Déu* ofereix una reflexió sobre l'acció de Déu, l'Església i el món polític; i a *De Trinitate* s'endinsa en el misteri del Déu cristià. Podríem dir que després de Jesús, de Pau i de Joan ve sant Agustí. Exhorto a llegir-lo, a ell, i a tots els Pares. Cal llegir-los directament i estimar-los, perquè ens obren unes perspectives extraordinàries.»

RàdioEstel

espai de trobada, participació i diàleg

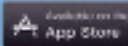

actualitat, Església, esports, cultura, actualitat online, ràdioestel.cat, a la carta

Plusvàlua dones amb Montserrat Nebrera dijous a les 9 h

Barcelona, 106.6 / Tarragona, 100.6 / Girona, 103.4 / Lleida, 91.5 / Catalunya Central, 93.7 / Vic, 98.4 / Tortosa, 90.1 / El Garraf, 96.8 / La Cerdanya, 104.4 / La Seu d'Urgell, 105.0 / Andorra, 107.5

CARTA DOMINICAL

JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA
Cardenal arquebisbe de Barcelona

L'Església, servidora dels pobres

«¿Per què busqueu entre els morts aquell que és viu? No hi és, aquí! Ha ressuscitat!» (Lc 24,5) Aquesta és la bona notícia per excel·lència que celebrem durant el temps pasqual. La gran festa cristiana de la Pasqua ens convida a tots a fer aquests passos: passar de la sorpresa a la joia i de la joia a la visió serena de la fe.

Aquesta és la bona notícia que volem compartir amb tots els homes i totes les dones del món. La mort no té la darrera paraula de la nostra vida. La mort és la porta a una nova existència sense límits. És aquest pas, aquesta Pasqua de la vida terrenal a l'eterna, el que ens ajuda a refer l'esquema de valors de la nostra vida i ens allibera del nostre jo per obrir-nos als altres, al *nosaltres*. A fer aquest pas, ens hi vol ajudar el document *Orientacions i propostes per a una conversió pastoral a l'arxidiòcesi de Barcelona*, que coneixem com a Pla pastoral diocesà.

Sortir del jo per obrir-nos al *nosaltres* és una necessitat que ja va quedar palesa en la consulta prèvia al Pla pastoral, concretada en una opció pels pobres en la línia del que ens proposa repetidament

el papa Francesc. Ell va iniciar el seu pontificat amb aquella frase que ha esdevingut també el seu programa: «Com voldria una Església pobra i per als pobres!»

Les respostes a la consulta que vam fer insistien en el fet que ens cal descobrir les pobreses que ens envolten, i que cal fer-ho amb l'esperit de la paràbola evangèlica del bon samarità. Hem de descobrir els pobres que tenim a l'entorn i més avui que abunden tantes pobreses amagades. Pobres no són només els qui no tenen les necessitats bàsiques cobertes, sinó també els qui pateixen la soledat, la malaltia, el trencament familiar o relacional, i també són pobres els qui no coneixen Jesucrist.

La nostra arxidiòcesi fa tot el que pot en aquest àmbit. Seguint el model d'acció social de Càritas diocesana, hem de respondre amb actes d'amor ben concrets a aquestes pobreses i, alhora, elaborar projectes ben dissenyats per denunciar-les i combatre-les. Els bisbes auxiliars i jo mateix estem impressionats per les diverses iniciatives de solidaritat que hi ha a la nostra arxidiòcesi. Ara bé, cal que l'acció social ofereixi també Jesu-

crist i l'Evangeli. Els pobres també tenen necessitat de Jesucrist, com ens diu l'Evangeli de Mateu: «L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu.» (Mt 4,4).

La perllongada i elevada taxa d'atur, sobretot juvenil, em fa patir molt. Tenim un gran problema social davant del qual cal que s'impliquin totes les institucions civils, socials i polítiques. L'Església hi vol col·laborar aportant el seu gra de sorra. Cal també que la societat no hi sigui indiferent i valori les iniciatives empresarials, sindicals i polítiques que afavoreixin la transformació de la nostra societat en una de més justa i fraterna. Calen uns sous dignes que assegurin una vida digna i la tan desitjada pau social.

Benvolguts germans, us convido a fer vostra aquesta pregària: Senyor Jesús, ajuda'm a no tancar-me en mi mateix i en els meus problemes. Regala'm, si us plau, la força per sortir, per viure atent a les necessitats dels qui m'envolten, a acompanyar-los en els seus patiments i en les seves pobreses. És tocant les seves ferides, que et trobaré a Tu. Gràcies, Senyor.

**JAUME
PUJOL BALCELLS**
Arquebisbe de Tarragona i Primat

ALS QUATRE VENTS

El cardenal Vidal i Barraquer

L'abadia de Montserrat ha publicat recentment una edició molt acurada i amb anotacions de la biografia que va fer Mn. Ramon Muntanyola del cardenal Francesc d'Assís Vidal i Barraquer.

Com és sabut, comprèn la vida de l'il·lustre eclesiàstic des del seu naixement a Cambrils, l'any 1868, fins que va morir a l'exili suís. El popular prelat, que va presidir l'Església de Tarragona en anys molt difícils, va morir a Friburg el 13 de setembre de 1943. Les seves restes mortals van descansar en el convent dels cartoixans a La Valsainte.

Evoco avui la seva memòria perquè fa justament quaranta anys del retorn a Tarragona d'aquells restes mortals, complint-se així la seva voluntat. La devolució a la seva terra es va iniciar, per part de l'arquebisbe de felicitat memòria Josep Pont i Gol, el 13 de maig de 1978 a la cartoixa suïssa.

Van arribar a Cambrils el dia 15 al matí, on va ser celebrada una missa enmig de l'emoció dels seus conciudadans, i a la tarda del mateix dia va ser sepultat a la catedral de Tarragona, a la cripta de l'altar de Sant Fructuós, tal com ell ho havia desitjat.

En concret Vidal i Barraquer va escriure en el seu testament, redactat durant una estada al Vaticà l'any 1939: «Si moro a l'exili vull que les

meves restes mortals siguin traslladades a Tarragona i enterrades a la capella de Sant Fructuós o a la del Santíssim Sagrament de la Catedral, juntament amb les que s'hagin trobat del mai oblidat bisbe auxiliar, l'estimat doctor Borràs.»

En ocasió dels quaranta anys d'aquesta recepció del Cardenal de la Pau, com se l'ha anomenat, penso que la seva figura és un important referent per a l'Església de Tarragona en totes les circumstàncies, també en les actuals.

Va ser un home de profunda espiritualitat, contrari sempre a qualsevol violència i desitjós d'establir relacions també amb els qui en temps radicals propugnaven una política laïcista plena de prejudicis envers l'Església. Respectar les autoritats legítimes, durant la dictadura de Primo de Rivera i de la República, no li va impedir dirigir-se a elles quan era necessari defensar els drets dels catòlics i la personalitat de Catalunya.

En molts aspectes va ser un avançat del Concili Vaticà II, però va conjuguar la seva visió crítica amb una obediència rendida als papes Pius XI i Pius XII, amb qui havia travat una veritable amistat personal. Finalment, va ser exemple d'humilitat i senzillesa, les virtuts evangèliques que Jesucrist va reclamar als seus deixebles.

COMENTARI DE LA PARAULA

Un collage per acoblar els quatre evangelis

Atès que el relat de l'Ascensió de Jesús es troba tan sols apuntat al final de l'Evangeli de Lluc, però desenvolupat àmpliament a l'inici dels Fets dels Apòstols, no considerats com a evangeli, en la festa de l'Ascensió se'ns proposa llegir com a evangeli la conclusió llarga de Marc que, si bé és considerada com a canònica, no forma part de l'evangeli de Marc original. Aquest acabava d'una manera sobtada dient que les dones «sortiren fugint del sepulcre» i que «no digueren res a ningú perquè tenien por» (Mc 16,8) de comunicar-ho als deixebles de Jesús.

En la primera part de la Conclusió llarga (16,9-14) es recalcava per triplicat que «no cregueren» l'anunci que els feu Maria Magdalena (v. 11), ni tampoc el relat dels dos deixebles d'Emmaús (vv. 12-13) i ni tan sols al mateix Jesús quan s'aparegué més tard als Onze (v. 14). Les tres manifestacions de la total incredulitat dels Onze deixebles, les he resumides en l'encapçalament: «Després d'aparèixer-se Jesús als Onze i de recriminar-los la seva durresa de cor per no haver cregut els qui l'havien vist ressuscitat, els digué...» Primerament Jesús els envia al món a proclamar-hi la Bona Notícia. Seguidament discrimina entre creients i no creients afirmant amb contundència que els primers se salvaran i els segons es condemnaran. Enumera a continuació una sèrie de senyals que acompanyaran els creients: expulsió de dimonis, parlar en llengües noves, immuni-

GLÒRIA MONÉS

tat respecte de serps verinoses o metzines, imposició de mans als malalts que els guariran. El parlament final culmina així: «Jesús, doncs, després de parlar-los, fou emportat enlaire cap al cel i s'assegué a la dreta de Déu». En el darrer incís d'aquesta llarga Conclusió es resumeix el contingut del segon volum de Lluc: «Ells sortiren a predicar per tot arreu, col·laborant el Senyor amb ells i confirmant la Paraula amb els senyals que l'acompanyaven». Un resum molt deformat i tendencios de l'activitat que desplegué Jesús ressuscitat en l'Església primitiva.

JOSEP RIUS-CAMPS
Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

CONSULTORI BÍBLIC

IGNASI RICART
Claretia i biblista

Per què es llegeixen les cartes de Pau a missa?

Els diumenges i festes es llegeixen tres lectures a la missa. Ben cert que les cartes o epístoles són lectures que no sempre són fàcils d'entendre, perquè necessiten una introducció a sant Pau, sant Pere... Sobretot sant Pau, fundador d'Esglésies o comunitats cristianes, ens ajuda a entendre com s'organitzaven les comunitats, com funcionaven. Les cartes/epístoles de Pau són inspirades, com els evangelis i els Fets dels Apòstols i tota la resta del NT.

Sant Pau va néixer a Tars (Cilícia) i no va conèixer personalment Jesús de Natzaret. De família jueva va rebre el nom de Saule i a Jerusalem rep una educació rabínica a l'escola del rabí Gamaliel (Ac 22,3). Després de la seva conversió total, la manifestació de Jesús, camí de Damasc (Ac 9,1ss) Saule passà a ser l'apòstol Pau (Ga 1,1; 1Co 9,1), l'home que va elaborar la doctrina cristiana i va realitzar la fonamentació teològica de les Esglésies. Se sentí cridat a portar l'Evangeli als gentils/pagans. Va mantenir una correspondència a fi de seguir en contacte amb aquestes esglésies i respondre totes les preguntes i dubtes que els creients poguessin plantejar-li. Les seves cartes a les comunitats que va fundar són els documents cristians més antics, a més d'una informació excel·lent per comprendre com es predicava sobre Jesucrist i com es vivia aquella fe. Ve a ser el primer teòleg cristià i ha estat molt gran el seu influx en el cristianisme posterior.

PER A CONSULTES:
REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Ascensió del Senyor

Lectura primera

Ac 1,1-11

S'enlairà davant d'ells

Lectura dels Fets dels Apòstols:

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la Passió se'ls presentà viu, i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del regne de Déu. Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant.» Els qui es trobaven reunits li preguntaven: «Senyor, és ara que restablireu la reialesa d'Israel?» Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.» Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com

ell se n'anava quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.»

Salm responsorial

46

Aplaudiu, tots els pobles del món, aclameu Déu amb entusiasme. El Senyor és l'Altíssim, el temible, el gran rei de tota la terra.

R. Déu puja enmig d'aclamacions, al so dels corns puja el Senyor.

Déu puja enmig d'aclamacions, al so dels corns puja el Senyor. Canteu a Déu, canteu-li!

Canteu al nostre rei, canteu-li! **R.**

Déu és rei de tot el món: canteu a Déu un himne! Déu regna sobre les nacions, Déu seu al tron sagrat. **R.**

Al·leluia

Mt 28,19,20

Aneu a convertir tots els pobles; jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.

Lectura segona

Ef 1,17-23

El feu seure a la seva dreta dalt el cel

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes:

Germans, demano al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell; li demano també que il·lumini la mirada interior del vostre cor perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades l'heretat que ell us dona entre els sants. Que conegueu també la grandesa immensa del poder que obra en vosaltres, els creients, vull dir l'eficàcia de la seva força i de la seva sobirania amb què obrà quan ressuscità el Crist d'entre els morts, i el feu seure a la seva dreta dalt el cel, per damunt de tots els governants i dels qui tenen autoritat, poder o senyoria, per damunt de tots els títols que es poden donar en el nostre món i en l'altre. Tot ho ha posat sota els seus peus, i a ell l'ha fet cap de tot i l'ha donat a l'Església, que és el seu cos i el seu complement, ell que té en totes les coses la seva plenitud.

Evangelí

Mc 16,15-20

El Senyor fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu

Lectura de l'evangelí segons sant Marc:

En aquell temps, Jesús s'aparegué als onze i els digué: «Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangelí a tota la humanitat. Els qui creuran i seran batejats se salvaran, però els qui no creuran es condemnaran. Els se-

nyals que acompanyaran els qui hauran cregut seran aquests: en nom meu trauran dimonis, parlaran llenguatges que no coneixien, agafaran serps amb les mans, i, si beuen alguna metzina, no els farà cap mal; imposaran les mans als malalts, i es posaran bons.» Jesús, el Senyor, després de parlar-los, fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu. Ells se n'anaren a predicar per tot arreu. El Senyor hi cooperava, i confirmava la predicació de la paraula amb els senyals prodigiosos que l'acompanyaven.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC B; Ferial II)

TEMPS DE PASQUA

(SALTERI: SETMANA 3)

Maig

13. DIUMENGE

Ascensió del Senyor, *Blanc*. Lectures: Fets 1,1-11 / Salm 46,2-3.6-7.8-9 / Efesis 1,17-23 / Marc 16,15-20
SANTORAL: beata Juliana de Norwich, rel.; Miquel de Garikoitz, prev. i fund.; Muç, prev. i mr; Pere Regalat, rel.

14. DILLUNS

Sant Maties (F), *Vermell*. Lectures: Fets 1,15-17.20-26 / Salm 112 / Joan 15,9-17
SANTORAL: Gemma Galgani, vg.; Pasqual I, p.; Teodora Guérin, rel. i fund.

15. DIMARTS

Sant Isidre (MO), *Blanc*. Lectures: Fets 20,17-27 / Salm 67 / Joan 17,1-11a
SANTORAL: Eufraasi, b. i mr.; Joan de Lestonnac, rel. i fund.; Torquat, b. i mr.

16. DIMECRES

Fèria, *Blanc*. Lectures: Fets 20,28-38

/ Salm 67 / Joan 17,11b-19

SANTORAL: Eufraasi, b. i mr.; Germer, b.; Honorat, b.; Joan Nepomucè, prev. i mr.; Margarida de Cortona, rel.; Simó Stock, prev.

17. DIJOUS

Fèria, *Blanc*. Lectures: Fets 22,30; 23,6-11 / Salm 15 / Joan 17,20-26
SANTORAL: Pasqual Bailón, rel.; Restituta, vg.

18. DIVENDRES

Fèria, *Blanc*. Lectures: Fets 25,13-21 / Salm 102 / Joan 21,15-19. O bé: *Sant Joan I* (ML), *Vermell*. Tarragona: **Sant Pròsper** (MO), *Blanc*.
SANTORAL: Fèlix de Cantalici, rel.; beat Joan Gilbert, rel.; Rafaela-Maria Porras, rel. i fund.

19. DISSABTE

Fèria, *Blanc*. Lectures: Fets 28,16-20.30-31 / Salm 10 / Joan 21,20-25.
Vic: **Sant Francesc Coll** (MO), *Blanc*.
SANTORAL: Celestí V, p.; Ciriaca.

El Sant 13 MAIG

Beata Juliana de Norwich

A la baixa edat mitjana l'Europa occidental va conèixer una eclosió de la mística, especialment femenina. Ja visquessin dins d'un orde religiós o com a anacoretes, moltes d'aquestes dones eren tingudes com a grans conselleres espirituals. Algunes d'elles van deixar escrita la seva experiència interior, com ara la beata Juliana de Norwich (c. 1342 – c. 1420).

Com explica ella mateixa en els escrits, quan tenia uns 30 anys va ser guarida miraculosament d'una malaltia greu i va rebre un seguit de revelacions en què Déu se li manifestava com a Amor. Des d'aquell moment Juliana de Norwich va dur una vida eremítica, dedicada a la pregària i a atendre espiritualment els fidels. En la seva reclusió va escriure tot el que havia viscut i també sobre el diable, la Passió de Crist i la Trinitat. No hi hagut mai cap cerimònia de beatificació, però l'Església la reconeix com a beata perquè el poble així la va considerar. Benet XVI li va dedicar un preciós discurs durant l'audiència general de l'1 de desembre del 2010.

Maria, Mare de l'Església

No es pot entendre el misteri de l'Església sense Maria. Com tampoc no es pot entendre el misteri de Maria sense l'Església

DR. RAFEL SERRA I ABELLÀ
Prevere de l'arxidiòcesi de Tarragona

La nova memòria de Maria al calendari litúrgic universal

El papa Francesc ha tingut la feliç iniciativa d'inscriure una nova memòria de la Mare de Déu al calendari general de l'Església catòlica amb el rang de Memòria obligatòria. És una memòria mòbil que se celebrarà sempre el dilluns després de la Pentecosta. El títol de la memòria és: Maria, Mare de l'Església. Aquesta invocació mariana fou sempre present en la pietat de l'Església fins que el beat Pau VI en feu declaració solemne i magisterial a Maria al final de la tercera sessió del Concili Vaticà II, el dia 21 de novembre de l'any 1964. El títol és expressió de la bella doctrina elaborada pels Pares del Concili i que s'expressa en el capítol VIII de la *Lumen gentium* aprovada en aquella sessió. Encara he recollit el testimoni de preveres que foren presents aquell dia a la basílica de Sant Pere, que expliquen el goig immens que s'expandí per tota l'aula conciliar i com els Pares sortien dels seus escons i s'acostaven on era el Papa amb aplaudiments i amb el goig de l'Esperit Sant. Fou una hora de gràcia la que va viure la gran assemblea aquell dia. L'assemblea conciliar, que en la sessió havia viscut moments difícils i tensos, es manifestava en aquella hora unànime en l'amor a l'Església i a la Mare de Déu. Fou realment una gràcia de l'Esperit Sant.

M'atreviria a dir que la nova memòria no és únicament devota, sinó que forma part de la *historia salutis*, ja que Maria, tant en l'encarnació del Verb, com en el naixement de l'Església és present, ella que és Mare, no tan sols del Cap, sinó de tot el Cos. Mare del Fill, és també

mare dels germans. La memòria posada l'endemà de la Pentecosta (ja fora del Temps pasqual) evocarà sempre que Maria forma part essencial de l'Església, des de la primera Pentecosta. No es pot entendre el misteri de l'Església sense Maria. Com tampoc no es pot entendre el misteri de Maria sense l'Església. Si Maria fou mare de la humanitat de Jesús per obra de l'Esperit Sant, també per la gràcia de l'Esperit Sant, donat a la creu, esdevingué Mare del seu Cos, l'Església. És el mateix Senyor que, segons l'evangeli de Joan, dona a Maria «per mare» al deixeble estimat. Habitualment la traducció del grec del verset Jn 19,27b és: *D'aleshores ençà el deixeble l'acollí a casa seva*. L'original no parla de casa seva (això és una interpretació del traductor) sinó que expressa que la prengué com a *allò que li és propi* i que *li pertany per sempre*. «In sua» tradueix admirablement la Vulgata. Maria, forma part dels dons pasquals de Jesús, per això l'estimem tant. En aquest sentit, la nova memòria m'atreviria a dir que no és simplement devota o piadosa, sinó que és esdeveniment de la història de la salvació.

La maternitat de Maria sobre l'Església ens recorda que l'Església té entranyes de mare (no s'entengui aquí cap mena de materialisme), és a dir, està cridada a engendrar fills a la vida de Déu per la fe i el baptisme. El decret fou firmat pel sant Pare el dia 3 de març del 2018. Aquesta memòria s'ha de celebrar aquest any l'endemà del Diumenge de Pentecosta i així, sempre. Celebrem amb goig aquesta nova memòria, pensant que, quan nosaltres no hi siguem, d'altres la celebraran amb el mateix goig.

JOAN RIOS I MASANELL
Comissió del 150è aniversari

La conferència es va emmarcar en els actes d'aniversari de la parròquia de la Puríssima Concepció de Sabadell.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES SOBRE
DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Santedat

M'agradaria que m'expliqués breument què és la santedat. Sé que el Papa acaba d'escriure un document sobre aquest tema però, a mi, em fa mandra llegir aquests textos. Soc un cristià que va fent i això de la santedat em sembla una cosa reservada a uns pocs que volen ser perfectes. No li sembla?

Efectivament, el papa Francesc ens ha regalat un document preciós titulat *Gaudete et exsultate*, això és, «alegreu-vos i celebren-ho». Crec que el gran mèrit d'aquest text és tornar a proposar la vida cristiana en clau de santedat. Sabia vostè que els primers cristians s'adreçaven entre ells com «els sants»? I no és perquè tinguessin un complex de narcisisme o de superioritat. Eren com nosaltres. Li diria, en primer lloc, que la santedat no és una opció per al cristià. M'explico: no hi ha un pla B. Déu ens vol sants. Ja en l'Antiga Aliança ressonava un precepte solemne: «Sigueu sants, perquè jo soc sant.» I Jesús, a l'Evangeli ens diu: «Sigueu sants (perfectes, misericordiosos), com ho és el vostre Pare celestial.» Més que un manament és una proposta que només podem aconseguir si Déu ho fa possible, col·laborant amb Ell i la seva Gràcia. Recordem que també glorifiquem Déu dient-li: «Perquè només Tu ets sant...» Així, doncs, la santedat consisteix a participar en el mateix Ésser de Déu. La santedat és do i tasca, tasca sostinguda i possibilitada sempre per la Gràcia. Però nosaltres podem «deixar fer a Déu»... En la litúrgia de la solemnitat de tots sants se'ns recorda que «la santedat és la plenitud de l'amor de Déu». Sant Joan, en la definició més sublim de Déu, va dir que Déu és Amor (Caritat). I aquí veiem la vocació i el camí de la nostra santedat: renovats per l'Amor de Déu arribar a estimar com Ell estima. Per això, el Papa ens recorda que la caritat és la pedra de toc de la santedat i ens encoratja a transitar la via de les benaurances com a itinerari existencial de la santedat. Animi's, almenys, a llegir aquesta part de l'exhortació.

PER ENVIAR CONSULTES

AL DR. MATEO:

elconsultori@hotmail.com

Ap. de correus 121-25620 Tremp (Lleida).

Lluc Torcal: fe i física quàntica

Dins els diferents actes de commemoració del 150è aniversari de la parròquia de la Puríssima Concepció de Sabadell, s'ha realitzat un cicle de conferències sobre fe i ciència; la del 5 d'abril va ser sobre *Fe i física quàntica*. El ponent, fra Lluc Torcal, fou prior del monestir de Poblet i actualment és procurador general de l'orde cistercenc i director del projecte Cosmos Poblet. És llicenciat en Ciències Físiques per la Universitat Autònoma de Barcelona i doctor en Filosofia per la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma.

Amb un auditori completament ple, el ponent va explicar que durant segles els humans hem intentat comprendre el món a partir del que podíem veure i sentir; les coses que no podien explicar-se d'aquesta manera, com els astres, l'origen del món o la immensitat de l'Univers, s'interpretaven a través de mites i de la religió. No fou fins al segle XVI que es va començar a entendre el món a través de la ciència i a finals del segle XIX, els científics van descobrir que la major part dels fenòmens es podien explicar a través de les matemàtiques, i es van produir grans avenços en el camp de l'enginyeria, la indústria i l'astronomia.

Del 1900 al 1930 es desplegà la formulació de la física quàntica, ciència que estudia els fenòmens des del punt de vista de la totalitat de les possibilitats, de gran eficiència en la descripció dels fenòmens atòmics, de la llum, dels fluids i dels superconductors, descobrint que ones i partícules són entitats incomprendibles amb la física clàssica.

Fra Lluc Torcal va manifestar que ha estat en els últims anys que la física i la mecànica quàntica han revolucionat la manera de veure el món físic: conceptes com matèria, energia, mesura, relació, interacció... han estat completament transformats per aquesta teoria física. Alguns fins i tot han vist en aquesta teoria una forma d'obrir la porta directa a l'acció de Déu en el món. El ponent va intentar fer entendre que no hi pot haver una acció directa de Déu en el món de la física, llevat de concebre Déu com un tapafors, tot i que la reflexió sobre els problemes que planteja aquesta física i les noves perspectives, de manera indirecta, obren un diàleg on Déu pot fer-se present, sense que això suposi una concepció de Déu que renegui de la seva transcendència.

Xàldigues per a l'alegria

L'alegria en els primers cristians

Als 5 anys del pontificat, el primer document del papa Francesc va ser *L'alegria de l'Evangeli*. Francesc posa la paraula *alegria* en el lloc central del NT. Els primers cristians, quan havien d'explicar la novetat del missatge que oferien a la societat, van apel·lar a l'alegria. I oferien a aquella societat la paràbola del «Tresor amagat» que, amb gran alegria, ho ven tot i compra el camp on es troba el tresor.

Qui es troba amb Jesús descobreix un nou horitzó de vida amb l'experiència personal de veure's perdonat, estimat i il·luminat. Llavors, va i comunica als altres això que per a ell ha estat i és el «Tresor» i la «Perla» trobats. «Amb el Regne del Cel passa com amb un tresor amagat en un camp; l'home que el troba el torna a amagar i, ple de joia, se'n va a vendre tot el que té i compra aquell camp: la gran alegria» (Mt 13,44).

Aquesta va ser l'evangelització primera i l'essencial aportació de l'Església a la humanitat. Els apòstols es van identificar davant dels seus oïdors com a cooperadors de l'alegria.

J. M. ALIMBAU ARGILA
(Medalla de Plata de l'Institut de Teologia Espiritual)
*Xàldigues: espurna de foc, d'un tronc resinós, en cremar-se

Cartes

La influència de petits

He observat la influència que té la formació rebuda en l'adolescència i la joventut. Fins i tot, en persones grans, que són persones de bé, se'ls nota la influència d'aquell temps que algun professor els va deixar tan marcats, tant per a bé com per a mal. I ara en podem veure les conseqüències de la formació rebuda.

JAUME VALLS
Barberà del Vallès

Misericòrdia

Ha passat Nadal. Ha passat la Pasqua. Ha passat Sant Jordi. Un esplet de catalans innocents continuen a la presó o a l'exili, acusats d'unes penes inexistents. Famílies amb pares i infants en sofreixen les absències. Famílies pacífiques, amants de la pau i de la concòrdia, que estimen la seva pàtria, Catalunya, com els van ensenyar de petits. No odien ningú.

Els catòlics catalans esperaven que els bisbes catalans, en conjunt, sortien en defensa d'aquestes famílies. Que, en nom de la misericòrdia cristiana, exigirien a fiscals i jutges la llibertat dels empresonats i dels exiliats.

Que les famílies poguessin tornar a asseure's juntes a taula. Que pares i mares empresonats poguessin besar els seus fills a l'hora d'anar a dormir.

Els catòlics catalans esperaven la veu severa i generosa dels bisbes demanant llibertat i pau. Els catòlics catalans s'han sentit defraudats. En aquests moments, recorden la fortalesa del cardenal Vidal i Barraquer. En la República, en nom dels bisbes espanyols, l'arquebisbe de Tarragona va plantar cara al president de la República, Manuel Azaña. Li va recriminar en una carta les lleis anticristianes promulgades, i que autoritzés les ofenses físiques a sacerdots i religiosos. També, anys abans, al final de la monarquia d'Al-

fons XIII, va recriminar severament la campanya anticatalana del cap de Govern, Miguel Primo de Rivera. Que Vidal i Barraquer, des del cel, beneeixi el poble català.

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

Adopcions

L'Ajuntament de Barcelona ha iniciat una campanya de sensibilització sobre la importància de l'adopció d'animals de companyia. Per això, ha col·locat als carrers vint figures, de mida natural, dues en cada districte, de gossos que es troben al centre d'acollida. El comissionat d'Ecologia, Frederic Ximeno, va declarar que «l'abandonament és un acte reprovable. L'adopció és la primera opció per oferir una llar als animals que esperen i que en necessiten una». Setanta gossos esperen ser adoptats.

Em sembla molt bé l'interès de l'Ajuntament pels animals abandonats, al voltant de vint mil a l'any, però encara no conec cap campanya per promoure l'adopció d'infants que necessiten urgentment una llar que els aculli i on es puguin desenvolupar com a persones. Més aviat hi ha moltes dificultats per adoptar. És un camí ple d'obstacles que no sempre s'arriba a fer. Sembla que la preocupació prioritària és pels animals.

LOURDES CAMPS CARMONA
Barcelona

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

Els guardonats reivindiquen la contribució de la revista al saber i la cultura catalanes

52ena edició dels Premis Crítica «Serra d'Or»

MACIÀ GRAU
Barcelona

El 2 de maig passat es va celebrar a l'Espai Endesa de Barcelona la 52ena edició dels Premis Crítica Serra d'Or, un guardó que atorga anualment la revista Serra d'Or a les obres més destacades de l'any, seleccionades per un jurat que les tria basant-se en quatre categories: Literatura i assaig, Recerca, Teatre, i Literatura infantil i juvenil. Els premis, que no tenen cap dotació econòmica, consisteixen en la proclamació del veredict i en el lliurament als premiats d'una serreta d'or, de solapa, que representa la distinció i el prestigi de guanyar aquest guardó.

La cerimònia d'entrega d'aquest any ha estat marcada per l'absència del pare Massot, director de Publicacions de l'Abadia de Montserrat, que no ha pogut assistir-hi per motius de salut. És per això que l'encarregat d'obrir i tancar l'acte ha estat el pare abat de Montserrat, Josep

M. Soler, que ha agraït la gran tasca de la revista Serra d'Or en un context difícil i complex: «Gràcies per treballar per continuar essent fidels al servei del poble, de la seva llengua, de la seva cultura, de la seva identitat, de la seva pluralitat social, i de les seves opcions democràticament preses.» En aquesta mateixa línia, tots els guardonats han aprofitat l'oportunitat per reivindicar la contribució de la revista tant en el saber com en la cultura catalanes, tal com expressen les paraules de Pau Miró, premiat en la secció de teatre: «Gràcies per tants anys de suport a la nostra cultura.»

La presentació dels premis ha comptat també amb la presència de Maria Dolors Portús, secretària general de Cultura de la Generalitat, que hi ha assistit com a representant del conseller exiliat Lluís Puig. Portús ha defensat la revista com un dels referents de la cultura catalana: Serra d'Or és un referent, l'expressió més clara de voluntat de persistència i que contribueix a la divulgació del català. Vivim una etapa difícil, però hem de seguir treballant per aconseguir un país més culte i dialogant.» L'acte ha finalitzat amb les paraules del P. abat de Montserrat, que després d'explicar que la revista ha arribat aquest any al número 700, ha parafrasejat un fragment del poema *Inici de càntic en el temple*, de Salvador Espriu, per mostrar que hem de mantenir viva l'esperança: «Pujant esglaó a esglaó potser durant lentes hores, la ginesta i les roselles —la saba nova i el dinamisme creatiu— floriran en la realitat del nostre poble».

Foto de família dels premiats.

Premis Crítica «Serra d'Or» 2018

LITERATURA I ASSAIG

Novel·la: *Les coses que realment han vist aquests ulls inexistents*, de Josep Lluís Badal

Poesia: *Teresa d'Arenys. Obra poètica (1973-2015)*, de Teresa d'Arenys

Assaig: *L'amic de la finca roja*, de Mercè Ibarz

Traducció: *L'eclipsi de Georges Perec*, d'Adrià Pujol Cruells

RECERCA

Humanitats: *Barcelona al servei del «Nuevo Estado»*. *Depuració*

de l'Ajuntament durant el primer franquisme, de Marc Gil

Altres ciències: *Atles dels ocells nidificants de Barcelona*, de l'Institut Català d'Ornitologia

Catalanística: *L'ambassadeur de la république des lettres. Vie et oeuvre*, de Robert Robert i Casacuberta

TEATRE

Text de teatre català donat a conèixer per l'estrena o l'edició: *Un tret al cap*, de Pau Miró

Espectacle teatral: *Medusa*, de La

Virgueria, dirigida per Aleix Fauró i Isis Martín

L'aportació més interessant: *Perra de Nadie*, de Marta Carrasco

LITERATURA INFANTIL I JUVENIL

Infantil: *I aquí dins, qui hi ha?*, de Mar Benegas i il·lustrat per Sandra Navarro

Juvenil: *Una bala per al record*, de Maite Carranza

Coneixements: *Ports*, de Víctor Medina

La Diputació impulsa un nou recorregut que mostra espais ocults

La visita ofereix un ambient íntim, ja que es fa quan el Palau està tancat al públic.

El Palau Güell secret

Amb motiu de l'Any Güell, que commemora el centenari de la mort d'Eusebi Güell (15 de desembre de 1846 - 9 de juliol de 1918), la Diputació de Barcelona ha elaborat un programa d'activitats que té com a objectiu apropar a la ciutadania l'empremta que Güell va deixar al patrimoni del nostre país com a mecenes d'Antoni Gaudí. Amb aquesta intenció, durant tot aquest any s'organitzaran concerts, conferències, i fins i tot visites inèdites a les construccions que ell va promoure. Dins d'aquest ventall d'activitats, molt variades i sorprenents, destaca una nova visita guiada al Palau Güell que va començar el 21 d'abril passat, i que durarà fins al desembre. Es tracta d'un recorregut exclusiu, fet en grups molt reduïts, i que permet a tots els que ho vulguin descobrir una cara del Palau fins ara desconeguda. La visita, que rep el nom de «El Palau Güell» secret, té un preu de 20 euros per persona, i només es fa cada tercer dissabte de mes de 20.30h a 22h (en català i castellà), i de 20.45h a 22.15h (en castellà i francès).

Indrets recòndits i un ambient íntim

Una de les característiques que fa que «El Palau Güell secret» sigui molt atractiu per als visitants és la

intimitat que ofereix. El Palau ja està tancat al públic en el moment de la visita, i això ens permet passejar-nos pels passadissos del Palau tal com ho va fer la família Güell fa més de cent anys. A més, ho fem acompanyats de la mà de guies experts, que aprofundeixen en els aspectes socials, culturals, i fins i tot anecdòtics de la família Güell, i ens condueixen a indrets recòndits del Palau que fins ara han estat amagats als visitants. D'aquesta manera podem veure el despatx i la biblioteca on el senyor Güell treballava, o descobrir les escales secretes que utilitzava el servei per no ser vist durant les visites.

D'entre les activitats de la visita en destaquen el concert d'òrgue que es pot escoltar des de la balconada situada al costat de l'instrument, i les vistes nocturnes del terrat que per motius d'horari poques vegades es veuen. Contemplar les llums i les ombres característiques de l'edifici i gaudir d'una magnífica vista de Barcelona de nit és la millor manera de finalitzar una visita que, com diu el nom de l'exposició fotogràfica de Ramon Manent, posa a la llum *la cara oculta del Palau Güell*. Tota la informació referent a la visita i les activitats del centenari es pot consultar a la web www.palauguell.cat.

MACIÀ GRAU
Barcelona

Fra Valentí Serra presenta «El huerto medicinal. Sabiduría capuchina de la A a la Z»

AMADEU CARBÓ
«És un llibre editat
acuradament, fet
amb amor, i molt
atractiu als ulls i
també a l'ànima»

Agustí Codinach

Fra Valentí i Amadeu Carbó durant la presentació del llibre.

Un tresor de saviesa popular

«La medicina i la cura dels malalts ha anat lligada al cristianisme durant tota la seva història.» Així va començar la presentació del llibre *El Huerto medicinal. Sabiduría capuchina de la A a la Z* el mateix autor, fra Valentí Serra de Manresa, explicant el perquè de la tradició caputxina en l'horticultura i els remeis terapèutics. Com va exposar fra Valentí davant tots els assistents que van omplir la seu de Pompeia-Grups de Barcelona el 17 d'abril passat, els caputxins sempre han pres cura de les persones malaltes, i fins i tot s'han jugat la vida per salvar-les. Aquest afany de guarir i cuidar els més necessitats va ser el causant dels inicis de la tradició hortícola i terapèutica caputxina. A mesura que els frares experimentaven amb tot tipus d'herbes, anaven descobrint-ne noves aplicacions terapèutiques per aplicar als malalts, i les anaven recopilant en diversos manuscrits.

La tasca de recopilació de fra Valentí Serra

La data clau per a la recopilació d'aquests manuscrits va ser l'any 1835, quan es va aprovar el decret d'exclaustració i supressió de la vida religiosa. Això va fer que els textos passessin a formar part de les biblioteques provincials i universitàries, i que per tant fos més fàcil consultar les antigues tradicions hortícoles i terapèutiques dels caputxins. Tot i això, tota aquesta informació, que es pot considerar un tresor de saviesa popular, només es va publicar parcialment en català antic, per finalment quedar oblidada als arxius. No

va ser fins a l'arribada de fra Valentí Serra de Manresa, actual arxiver dels caputxins, que aquesta informació es va començar a ordenar i agrupar. Gràcies a la seva tasca de recopilació, que ha durat més de vint anys, finalment podem descobrir els secrets de la saviesa caputxina, que fra Valentí ens presenta amb *El Huerto Medicinal. Sabiduría capuchina de la A a la Z*.

«Sabiduría capuchina de la A a la Z»

El nom del llibre és totalment definitori, ja que fra Valentí ha volgut donar-nos tota la informació de manera ordenada i gairebé enciclopèdica: «He estat molts anys espigolant però també ordenant, perquè volia oferir una visió enciclopèdica, ordenada i amb un índex temàtic.» Aquest ordre fa que el llibre pugui considerar-se gairebé un diccionari on podem consultar totes les herbes curatives, fruites i hortalisses que utilitzaven els caputxins per a usos terapèutics. Amadeu Carbó, especialista en cultura popular i responsable de dirigir d'acte de presentació, va definir la publicació com «un llibre editat acuradament, fet amb amor, i molt atractiu als ulls i també a l'ànima». La suma de les tradicions caputxines, la gran tasca de recopilació de l'autor, i una edició molt acurada per part d'Editorial Mediterrània, fan del llibre un referent de l'horticultura i els remeis terapèutics, que són una alternativa als xarops i la medicina sintètica. Com va dir la directora de l'Editorial Mediterrània, Mònica Estruc, durant la presentació, «es tracta d'un llibre pedagògic i divulgatiu, que hauria d'arribar com a més cases millor».

2 FRANCESC i la nostra CASA DE TOTS

Carta «Laudato Si'» — «Lloat sigueu» —

3 L'ECOLOGIA té una imprescindible dimensió moral

Avui no podem concebre l'ecologia sense tenir en compte totes i cadascuna de les seves dimensions; i n'és una la *dimensió moral*, que inclou quatre aspectes que el papa Francesc ha posat en relleu:

— En primer lloc, l'exigència d'un **respecte absolut a l'ésser humà**: ens cal «*salvaguardar les condicions morals d'una autèntica ecologia humana*», recordant que «*l'autèntic desenvolupament humà posseeix un caràcter moral i suposa un ple respecte a la persona*» (LS 5).

— En segon lloc, la necessitat de prolongar aquest **respecte a tot ésser viu**, sense cap excepció: «*prestar atenció al món natural i tenir en compte la naturalesa de cada ésser i la seva mútua connexió en un sistema ordenat*» (LS 5).

— En tercer lloc, el compromís de passar d'una concepció del conjunt de la natura com una possessió de l'ésser humà perquè en pugui disposar lliurement, a la valoració d'aquesta mateixa natura com una germana, a l'estil de sant Francesc d'Assís (LS 10-11).

— En quart lloc, el compromís d'aconseguir que el progrés científic i tècnic estigui acompanyat d'un **continu progrés social i moral** a l'abast de tots els ciutadans: «*Els progressos científics més extraordinaris, les proeses tècniques més sorprenents i el creixement econòmic més prodigiosos es giraran, en definitiva, contra l'home si no van acompanyats d'un autèntic progrés social i moral*» (LS 4).

Tot al llarg de la lectura del pensament del papa Francesc haurem de recordar aquests **quatre aspectes de la dimensió moral de l'ecologia**, que ens permetran comprendre el sentit i l'abast de l'expressió **ecologia integral**, que és una expressió que el caracteritza. «*En sant Francesc, hi descobrim fins a quin punt són inseparables la preocupació per la natura, la justícia envers els pobres, el compromís amb la societat i la pau interior*» (LS 10).

4 LA NATURA es degrada pel mal ús i per l'abús

Segons Francesc, **la degradació de la natura està estretament vinculada a la cultura que modela la convivència humana**. Per això, l'entorn natural està malparat per culpa del nostre comportament irresponsable; juntament amb l'entorn natural, l'entorn social també està malferit.

La causa d'aquesta contínua deterioració de l'entorn, la trobem en nosaltres mateixos, els éssers humans; sovint hem cregut que no existeixen veritats indiscutibles que guiïn les nostres vides, com si la llibertat humana no tingués límits.

Hem arribat a creure que som els amos del conjunt de la creació i que en podem fer allò que ens plagui, posant-la totalment al servei dels nostres interessos personals i sense tenir en compte les necessitats i els interessos dels altres.

En resum, **actuem com si ningú pogués condicionar el nostre comportament**. Ens imaginem que ningú no pot posar límits a la nostra llibertat i que el conjunt de la natura està al nostre servei exclusiu (cf. LS 2).

Francesc ha fet seves unes dures acusacions del patriarca ecumènic Bartomeu, que l'any 2012 **havia gosat denunciar els pecats contra la creació** i que havia invitat a pregar per tots els éssers humans que els cometien, sovint inconscients dels seus errors: *«Els éssers humans destruïm la diversitat biològica creada per Déu: degradem la integritat de la Terra i contribuïm al canvi climàtic; despullem la Terra dels seus boscos naturals i destruïm les zones humides; contaminem les aigües, el sòl, l'aire. Tot això és pecat. Perquè un crim contra la natura és un crim contra nosaltres mateixos i un pecat contra Déu»* (LS 8).

Aquest pensament condueix Francesc a formular la mateixa conclusió a la qual el patriarca Bartomeu havia arribat: *«Les arrels ètiques i espirituals dels problemes ambientals ens inviten a trobar solucions no tan sols en la tecnologia, sinó també en el canvi dels éssers humans. Si no ho féssim, n'afrontaríem només els símptomes»* (LS 9).

Les actituds que obstrueixen el procés de canvi en el nostre model de comportament són conseqüència de la manca de reconeixement dels problemes i d'una indiferència generalitzada; sovint, també d'una cega confiança en les solucions tècniques. **Ens cal impulsar una nova solidaritat universal per poder afrontar, tots junts, un desafiament que afecta tothom** (cf. LS 14).

«El llibre de la natura inclou l'ambient, la vida, la sexualitat, la família, les relacions socials, etc. En conseqüència, la degradació de la natura està estretament unida a la cultura que modela la convivència humana» (LS 6).

- Què n'opines, de la relació entre l'estat en què es troba la natura i el comportament dels éssers humans?
- Pensa un moment en el teu entorn social. Quina iniciativa pots impulsar que esdevingui 'llevat' d'una millora que és totalment necessària?

edebé

Extracte del llibre *Carta del PAPA FRANCESC — ECOLOGIA INTEGRAL*
Selecció i desenvolupament: FRANCESC RIU i MARGARIDA MOGAS

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Observatori de Radioastronomia de Murchison (Austràlia).

Es capta el naixement de les primeres estrelles de l'univers

Ho explica la revista *Nature*: en una zona desèrtica de l'oest d'Austràlia es va instal·lar un radiotelescopi molt especial. Per minimitzar els «sorolls» (és a dir, les radiacions) que arriben de tants llocs l'Observatori de Radioastronomia de Murchison va decidir construir-hi una antena capaç de captar ones de ràdio de molt dèbil intensitat procedents dels orígens del cosmos. I ho aconseguí. Era com «enmig d'un huracà intentar descobrir-hi el cop d'ala d'un colibrí», segons digué Peter Kurzinsky, de la Fundació Nacional de Ciència d'EUA, que ha finançat la investigació. És que fins i tot en aquesta regió desèrtica ens trobem que encara hi arriben multitud d'ones electromagnètiques.

I què és el que s'ha obtingut? La freqüència de 78 MHz que han captat mostra que la radiació provenia de quan l'univers tenia només 180 milions d'anys d'existència, després del Big bang, ja que corresponia a una emissió de 1.420 MHz en el seu origen i era aquest el valor corresponent segons l'efecte Doppler a aquesta distància i temps, per l'expansió de l'univers. La cosa per als científics quedava clara. Els càlculs més actualitzats donen 13.800 milions d'anys per a l'edat de l'univers, o sigui per al gran esclat que originà l'expansió de la matèria còsmica (fins fa poc es deia que era de 13.700 mi-

lions, però s'ha pogut precisar més). Aquesta matèria era al començament com una boira que feien els gasos hidrogen i heli. No hi havia cap més element químic. Serien les estrelles les que més tard s'encarregarien de fabricar-ne. La tenebra era total. Però de mica en mica s'originaren concentracions d'aquells gasos i naixeren les primeres estrelles i amb elles la llum. Quan va passar, això? Ara sabem, ja ho veieu, que va ser al cap de 180 milions d'anys com hem dit. I com eren les estrelles que s'originaren primer? De les grans amb tota seguretat, que acabaren en supernoves i després en forats negres. Duraren a l'entorn de només uns 70 milions d'anys, però després ja s'anaren formant de mica en mica les altres estrelles i les agrupacions en galàxies fins a arribar al moment actual.

Ens en podem refiar, del que ens diuen aquests astrònoms? Sembla que es fonamenten ben bé en el que han pogut detectar amb certesa. Però ells mateixos ens adverteixen que cal anar amb precaució. Com que també han detectat que la temperatura era més baixa que l'esperada, ens diuen que calen més observacions per tenir-ne la seguretat total. Potser la matèria fosca, si és que existeix, hi tindria alguna cosa a veure. Esperem que es vagin perfilant més els coneixements que s'obtenen.

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

**JOAN PALLARÈS-
PERSONAT**

Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

Passats 40 anys de la seva mort, alguns encara recorden la singular figura de Mossèn Josep Guiteras, conegut com el «Capellà de la Calla», pel barri de Vic al qual estigué vinculat. Nasqué a Moià el dia de sant Martí de l'any 1901 i finat a Vic el 4 de maig de 1978, era un home d'una extraordinària senzillesa i lliurat a la tasca social.

Va néixer a la Masia de l'Ocella, ben a prop de la població moianesa, on els seus pares eren masovers i tiraven endavant els cinc fills. Mossèn Josep va estudiar als Escolapis de Moià, després al Seminari de Vic, on ja destacaria en els seus dots literaris. Poc abans de ser ordenat capellà, va morir el seu pare als 45 anys.

Ordenat sacerdot per l'Assumpció de Maria el 1926, va rebre la primera destinació com a vicari a Rajadell i, seguidament, el 1927 marxà a Melilla a fer el servei militar com a capellà de l'Hospital de la Creu Roja. Va fer de vicari castrense i capellà auxiliar del Batalló de Caçadors al regiment que comandava Emilio Mola, que en aquells moments ascendia a general.

L'octubre de 1928, retornat a

Catalunya, s'ocupa de la parròquia de Vilalleons però per poc temps; passaria a Sant Pau de Segúries i a primers de 1929 ja era a Vilomara, passant per Viladrau i Artés, on va viure la proclamació de la República. El 1934 era ecònom de Marfà.

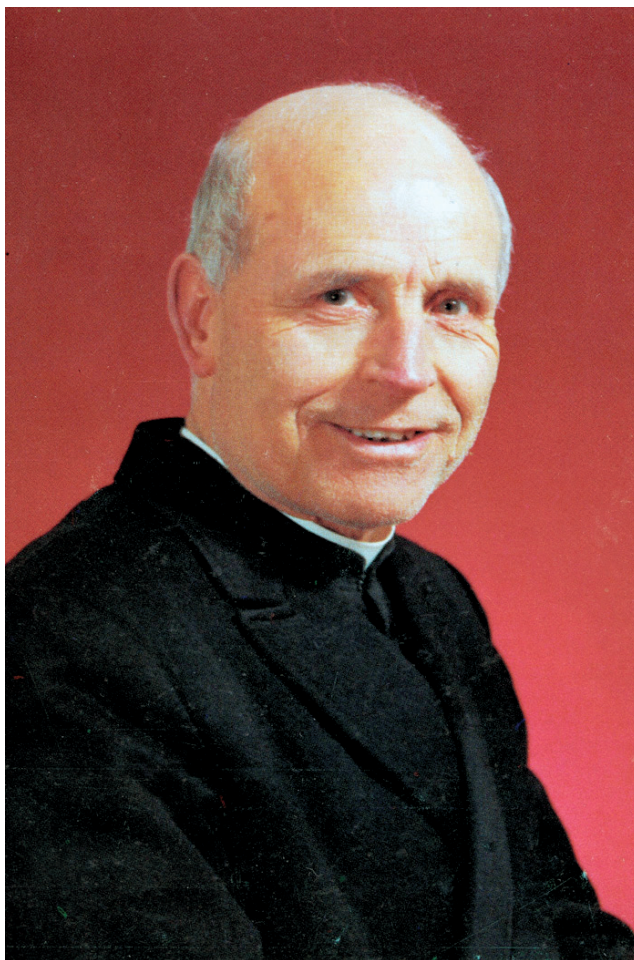
L'esclat de la guerra l'agafaria a Santa Maria de Vallors. Amagat i fugit s'instal·laria primer a Taradell, a casa de familiars, i després a Mas Generó, a Santa Eugènia de Berga. Però lluny de viure amagat, feia de mosso de la casa de pagès i es feia passar per un xicot curt de gambals.

Però de curt de gambals res, perquè aprofitava per ajudar a passar gent cap a França a través de Camprodon. Un cop acabada la guerra, va ser destinat a Bellprat, a l'Anoia, on com havia fet a Artés fundaria una Associació de Pares de Família. L'abril del 1940 es feia càrrec de la Mare de Déu del Roser, a Vic, a la Calla, d'on no se'n mouria més.

Engegà i reconstruí l'església, inicia Betània, una entitat sociocultural per a dones vídues, que acollís capellans ancians i malalts. Unint voluntats amb altres persones, va engegar una escola d'aprenents, que actualment és un Institut de Secundària. El 1944, en plena època del racionament, va posar en marxa un menjador social. Consiliari de la Germandat de Ferroviaris, va aprofitar la seva mobilitat per impulsar obres de caritat: col·laborà amb Acció Catòlica, fundà l'Ajuda Parroquial Obrera, impulsà habitatges i una llarga llista d'obres socials. El 1965 va tenir un ictus que el podria haver deixat fora de combat, però es recuperà amb voluntat de ferro, això sí, amb les forces minvades, xacres d'una vida de privacions i poca mobilitat.

Mossèn Josep Guiteras, fins al moment de la seva mort, greument malalt i acollit a l'asil, no va deixar de repartir el que tenia. Un cop mort, els diners que havien donat els amics per ajudar-lo en els darrers moments foren destinats a obres de solidaritat.

J.M. Renom

Josep Guiteras i Barceló el 1972.

GENT DE CASA

Josep Guiteras i Barceló

FLORENCI BOVÉ MARCÉ**Coses que cal dir****Pensant en pares i educadors**

Ediciones Carena, 2018, 129 pàg.

Florenci Bové és pensador, professor de filosofia i educador. Ha dedicat la seva vida a l'educació cristiana de nens, adolescents i joves als Maristes i a La Salle. Amb la seva manera de comunicar propera, vital i reflexiva ens convida a reflexionar sobre els valors que cal promoure en l'educació d'avui. Fent servir una pedagogia de proximitat, aquest llibre ens ajuda a trobar noves formes de dialogar i d'educar.

JORDI FALGÀS**Dali: Acadèmia neocubista i altres obres** Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2017, 151 pàg.

Jordi Falgàs és especialista en l'obra de Dalí. En aquest llibre, que pertany a la sèrie Monografies del Museu de Montserrat, núm. 3, s'estudia i analitza l'obra que conté el Museu de Montserrat del pintor Salvador Dalí. Les diverses incorporacions de la seva obra al museu, el primer quadre, la donació de l'Acadèmia neocubista per part de Josefina Cusi l'any 1987, etc. (Ramon Ribera)

Llibres més venuts a l'abril

XAVIER ANDREU I AMAT*Entre la vida i la tragèdia*
Claret Religios**ÉRIC VUILLARD***L'ordre del dia*
Edicions 62**JORDI BORRÀS I ABELLÓ***Dies que duraran anys*
Ara Llibres

*claret

MARÍA DUEÑAS**Les filles del capità**

Columna, 2018, 622 pàg.

Aquesta novel·la desplega la història de tres joves espanyoles que es van veure obligades a creuar un oceà, es van assentar en una urbs enlluernadora i van lluitar amb empena per trobar el seu camí: un tribut a les dones que resisteixen quan els vents bufen en contra, i un homenatge a tots aquells valents que van viure —i viuen— l'aventura, sovint èpica, de l'emigració.

RITXAR BACETE**Nuevos hombres buenos**

Ediciones Península, 2017, 389 pàg.

El feminisme ha revolucionat i redefinit, en el darrer segle, el paper de les dones a la societat, en un procés que ha representat, inevitablement, qüestionar i transformar el rol del que és masculí. Ser home, igual que ser dona, és una manera apresada d'estar al món. Aquest llibre aposta per superar el masculisme i reconvertir les masculinitats hegemòniques tòxiques en models de diversitat, justícia, equitat, diàleg i pau.

CRÍTICA TEATRAL

ANDREU SOTORRA
andrusotorra@gmail.com

«Totem»: més circ i menys espectacle

© Cirque du Soleil

L'home de vidre és un dels protagonistes de l'espectacle «Totem» que ha instal·lat novament la gran carpa blanca de la companyia del Quebec a Catalunya.

«TOTEM»

DRAMATÚRGIA: Robert Lepage
MÚSICA: Bob & Bill
ESCENOGRAFIA: Carl Fillion
DIRECCIÓ: Robert Lepage
Cirque du Soleil. Gran Chapiteau,
Bellvitge
Districte Cultural L'Hospitalet de
Llobregat. Fins al 20 de maig

Cada vegada es fa més evident que els muntatges del Cirque du Soleil són més «circ» i menys «espectacle». Malgrat que barregen espectacularitat amb teatralitat, es dona més èmfasi a l'essència del circ que no pas a l'embolcall. A *Totem*, el fil que uneix els números és un guió de Robert Lepage (Ciutat de Quebec, 1957) basat en l'origen de les espècies. Dit així pot sonar molt de càtedra de ciències, però el mèrit de la direcció consisteix a mostrar l'evolució que durant milions d'anys ha fet l'ésser viu a la Terra. I això, aquí, on s'han educat diverses generacions amb la visita a un dels museus europeus més importants d'aquest àmbit com és el CosmoCaixa —el seu creador i àni-

ma, Jorge Wagensberg, mort recentment, s'hauria divertit com un ginjol si hagués pogut veure *Totem*— fa que connecti amb espectadors de totes les edats.

La il·luminació, l'escenografia i la caracterització semblen inspirats en elements de la natura, com feia Gaudí amb les pells de salamandra o les granotes minúscules de fletxa. Els personatges de ficció —45 artistes i 70 tècnics— es mouen sobre un immens mig globus terraquí verdós i sota una immensa estructura que representa una closca de tortuga. Això no impedeix que hi hagi els moviments mecànics que creen escenes de gènere fantàstic, d'imaginació desbordant i fins i tot de registre cinematogràfic. I sempre amb una banda sonora impactant, amb efectes sonors que envolten la carpa, i amb una mirada a les cultures de les tribus índies amb balls rituals de vella pel·lícula de l'oest.

Totem és un espectacle acrobàtic: des de l'home de vidre, que simbolitza la força de la vida amb un cos cobert de minúscules peces de cristall que expandeix milers de reflexos, fins a la companyia femenina amb monocicles que, amb una pila de bols daurats, sense deixar mai de pedalar amb les rodes elevades, es llencen els bols dels peus al cap, cada vegada més difícil, i arriben a una mena d'èxtasi que fa oblidar que la perícia i la punteria tenen alguna cosa de màgia.

AMB BON HUMOR

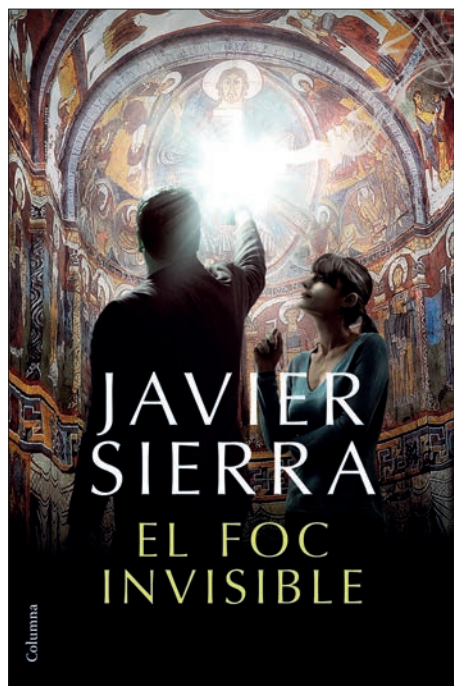

CRÍTICA LITERÀRIA

JOAN MANUEL GUTIÉRREZ
Llicenciat en Filosofia i Dret

Intriga, emoció i sentiment

JAVIER SIERRA

El foc invisible

Columna, 2017, 480 pàg.

Amb el títol *La montaña artificial* i sota el pseudònim de *Victoria Goodman*, Javier Sierra es presentava enguany a la 66a edició del Premi Planeta del qual ha resultat ser-ne el guanyador.

El foc invisible no és una novel·la a l'ús, però és clarament una novel·la de manufactura Sierra. La podríem definir com un *thriller* trepidant (tota l'acció es desenvolupa en gairebé set dies) amb al·lusions clares al pur Misteri (amb majúscula) i amb aires policíacs. Amb tot, *El foc invisible* és molt més que això.

De la mateixa manera que passa amb totes les seves obres, Javier Sierra no es conforma només amb entretenir el lector al mateix temps que explica una història ben embastada. Totes les seves obres proposen interrogants profunds i s'hi percep una investigació exhaustiva prèvia que desemboca en respostes de gran profunditat espiritual. Cap novel·la de Sierra no deixa indiferent el lector, perquè no només s'aprèn alguna cosa nova, sinó que ens condueix hàbilment a fer-nos preguntes al voltant de les grans inquietuds de la humanitat i a qüestionar-nos tot el que fins aleshores creïem que sabíem sobre els temes que Sierra proposa.

En aquesta ocasió, Javier Sierra s'ha centrat en el greal, però no només com a objecte físic que pot haver estat utilitzat per Jesús al Sant Sopar, sinó com una idea que connecta amb la transcendència i que permet comunicar-se, en cas de caure a les mans adients, amb altres plans de la realitat. La novel·la està plena de referències per a qui vulgui emprendre la seva pròpia investigació.

El foc invisible és una obra escrita en primera persona, de manera directa, fresca i molt ben estructurada. Té la virtut d'atrapar el lector des de les primeres pàgines. I ho fa tocant temes profunds amb una senzillesa digna d'elogi. És una novel·la transmutadora en molts sentits, un viatge iniciàtic buscant les arrels de la creativitat amb les dosis justes d'intriga, d'emoció i de sentiment. Una manera d'emprendre la nostra particular recerca del greal.

Als amants de l'escriptura que no han decidit si han d'escometre o no el repte, els encoratjarà a escriure; i als escriptors que creuen haver extingit la seva flama, els incitarà a avivar-la.

RAUXA

La dictadura de l'actualitat

EDUARD BRUFAU

El noble ofici del periodisme sovint es veu segrestat per la temptació de confondre's amb l'espectacle i la superficialitat. El recurs fàcil a la tafaneria, la manipulació, la polèmica gratuïta, la burla sarcàstica i l'atac personal ha convertit molts mitjans de comunicació en plataformes ignominioses. Aquest és un fenomen que afecta greument els mitjans generalistes, i per desgràcia també alguns de l'Església. Malgrat que bona part del sector es manté en l'honradesa professional, amb raó es parla de la regeneració urgent del periodisme.

Aquesta transformació no es pot limitar a corregir les males pràctiques; ha de tenir com a propòsit travessar la gruixuda capa de l'actualitat —en una ebullició permanent i sempre interessada—, alliberar-se de l'esclavitud de la contingència i aprendre a percebre allò més nuclear i silencios. Aquesta conversió permetrà al periodisme desenvolupar una determinada sensibilitat, al marge de les trepidants xarxes socials, amb la qual podrà projectar una nova mirada menys intoxicada sobre el món present. El pensador francès Gustave Thibon, referint-se a la filòsofa cristiana Simone Weil, afirmava que «la realitat profunda és massa eterna per ser "actual", massa íntima i massa contínua per ser sensacional. I, per això, passa desapercebuda».

Agenda

Barcelona

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **diumenge 13 de maig**, a les 18.00, concert solidari de cambra amb el grup Gaudeamus amb obres de Corelli i Mozart, entre altres. C/ Consell de Cent, 293 – Barcelona.

PASTORAL DE LA SALUT

El **dimarts 15 de maig**, a les 17.00, cinefòrum a la parròquia de Sant Pau del Camp de Barcelona. Confirmar assistència: tel. 933 171 597.

LLIBRERIA CLARET

El **dimarts 15 de maig**, a les 19.00, presentació del llibre *Cultos afroamericanos y cristianismo* de Josep Lluís Vázquez Borau. Hi participaran l'autor, Jaume Patuel i Josep Muntada. Llibreria Claret, c/ Roger de Llúria, 5 – Barcelona.

SILENCI I ORACIÓ

El **dimarts 15 de maig**, a les 19.30, i el **dissabte 19**, a les 10.30, espai de silenci i oració al Casal Don Bosco de Barcelona (tel. 616 947 158).

PAU

El **dimecres 16 de maig**, a les 17.00, el Centre Delàs i l'Escola de Cultura de Pau (UAB) organitzen les jornades *Qui arma els conflictes i les guerres? Responsabilitats d'Europa i els mecanismes de control* (www.centredelas.org).

CONCERT

El **dimecres 16 de maig**, a les 20.00, concert d'orgue de Miquel González amb obres de Nebra, entre d'altres, a la catedral de Barcelona.

AMICS DE SANT FRANCESC

El **dijous 17 de maig**, a les 20.00, pregària. C/ Santaló, 80 – Barcelona.

SANTA RAFAELA

El **divendres 18 de maig**, a les 12.30, celebració de la seva festa amb una eucaristia a l'església de les Esclaves (c/ Mallorca, 232 – Barcelona).

PARE JAUME MOLA

El **dissabte 19 de maig**, a les 20.00, missa concert en memòria del pare

Jaume Manuel Mola al santuari de Sant Antoni de Pàdua (c/ Santaló, 80 - Barcelona).

MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES

El **dissabte 19 de maig**, a les 19.00, vetlla de Pentecosta; el **diumenge 20**, a les 18.00, sessió d'espiritualitat i litúrgia *Vida pasqual* amb la Gna. Griselda Cos (tel. 923 028 915).

Girona

CLARETIANS

Formació permanent per a laics: el **dijous 17 de maig**, a les 19.30, *La missa pas a pas*; el **dissabte 19**, a partir de les 10.30, tema bíblic, treball en grups, posada en comú, conclusions i aplicació personal. C/ Joan Maragall, 23 A, baixos – Girona.

Terrassa

PARRÒQUIA PURÍSSIMA DE SABADELL

El **divendres 18 de maig**, a les 21.00, concert del Quartet Mèlt.

MARE DE DÉU DE LA SALUT

El **diumenge 20 de maig**, a les 17.00, celebració de la Mare de Déu de la Salut en el 10è aniversari de la seva proclamació com a patrona de la diòcesi. Presideix el bisbe Josep Àngel Saiz al santuari de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell.

Vic

MUSEU EPISCOPAL

El **divendres 18 de maig**, de 10.00 a 19.00, jornada de portes obertes.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Per la missió dels laics

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions

Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

www.catalunyacristiana.cat

 /catalunyacristiana

 @catcrist

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: *Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire*

Lingüista: *Montserrat Pibernat*

Arxiu i fotografia: *Eulàlia Grande*

Corresponsals: *Víctor Gay, GIRONA; Miquel Àngel Martín, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM*

Col·laboradors d'aquesta setmana: *Pilarín Bayés, Margarita Borrell, Agustí Codinach, Antoni Coll, Jaume Gabarró, Joan Guiteras, Joan M. Gutierrez, Joan A. Mateo, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Quique, Ignasi Ricart, Joan Rios, Josep Rius-Camps, Eduard Sagarra, Lluís Serra, Rafael Serra, Leticia Soberón, Teresa Solà, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, P-J Ynaraja*

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014

BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: *Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura*

Administració: *Isabel Giral (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)*

Autoedició i compaginació: *Carlos Aguado*

Impressió: *Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.*

Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

MARGARITA BORRULL I PUIGARNAU

Tinet Puig estrena «On és la fada alegria?» a l'Eixample Teatre de Barcelona

Rocío Huerta

«Fer riure els més petits de casa és molt important»

Tinet Puig, un home situat a la cinquantena, ens ofereix una mirada profunda i un somriure càlid. Apassionat de la vida i amant del teatre des de petit, de professió empresari informàtic i regidor també de teatre, ha escrit diverses comèdies teatrals i dirigit algunes obres amateurs. Amb el guió i la producció del conte *On és la fada alegria?* ens planteja un repte a petits i a grans: no deixar mai de buscar la felicitat, sempre pel bon camí. El conte *On és la fada alegria?* es representa tots els dissabtes del mes de maig, a les 12.30 h, a l'Eixample Teatre de Barcelona. Entrant a la web www.catalunyacristiana.cat podeu participar al sorteig de 5 entrades dobles per la sessió del 26 de maig.

Tinet, amor al teatre des de petit?

Soc un 10! Soc el desè de tretze germans! I a casa hem après a cantar, a riure i a ballar. Tenim una vena creativa molt potent i hem estat autodidactes amb moltes facetes artístiques. Papers com el dimoni de l'Estel de Natzaret, o papers més còmics, o inclòs els clàssics o històrics, han estat sempre presents en la meua vida des de ben jovenet, en

àmbits culturals. Recordo també que als focs de campaments sempre feia riure a tothom amb els meus acudits i pallassades, i que la sensació de fer sentir bé els altres i ajudar-los sempre m'ha fet feliç. I és el que vull fer ara obrint les portes del teatre a tota la família.

Per què un conte per a nens, i amb valors?

He escrit diverses comèdies teatrals, però crec que vivim uns moments en què les nostres societats estressades i massa ocupades no donen lloc a compartir i a riure junts, a riure en família. Crec que fer riure els més petits de casa és molt important, i ho he volgut fer, transportant-los en un món màgic on l'esperança i la bondat han d'estar presents per ser feliços, i fent un viatge vital per retrobar l'alegria perduda.

És una forma de conscienciar els més grans d'una manera divertida i original, i fer gaudir els nens deixant un missatge important, mitjançant la música, l'art i la posada en escena plena de color i d'alegria.

Quina és l'ensenyança que vol transmetre a petits i grans?

Buscar la felicitat allà on sigui sense renunciar a la veritat, honestat i amor als altres. Tot allò que creiem que ja hem perdut, però que es troba en el més profund del nostre cor.

Per què es parla de l'originalitat del seu conte al teatre?

Perquè els nens no seran només espectadors, i els pares tampoc. No puc revelar més sorpreses, però hem aconseguit que qui entri aquests dissabtes de maig al Teatre Eixample de Barcelona per veure *On és la fada alegria?* s'endinsi en un altre món i s'oblidi de les preocupacions del dia a dia. No es tracta d'acompanyar els nens a veure un conte perquè no hi ha més remei, sinó que ningú no en sortirà ni trist, ni preocupat, ni amb pressa, encara que la durada sigui de només una hora.

VII NIT de Ràdio Estel i «Catalunya Cristiana»

Agustí Codinach

Divendres 1 de juny del 2018

Presidida per l'arquebisbe
de Barcelona, el cardenal
JOAN JOSEP OMELLA

20 h Santa Maria del Mar,
actuació Orfeó Badaloní i
Esbart Sant Jordi de l'Orfeó
Badaloní

21.30 h Sopar a la Casa Llotja de Mar,
c/ Passeig d'Isabel II,
1, de Barcelona

PREU:

50 euros: concert + sopar

10 euros: concert

c/c: "la Caixa"

ES88 2100 3013 2522 00406287

A l'hora de fer l'ingrés, cal indicar nom,
cognoms i telèfon.

**El resguard del banc és l'entrada per al
concert i el sopar.**

Les places són limitades. Es poden adquirir
fins al 25 de maig.

L'entrada per assistir únicament al concert
també es pot adquirir a Santa Maria del Mar
per un preu de 10 euros, des d'ara i fins al ma-
teix dia del concert.

Més informació: tel. 934 092 770 - lanit@radioestel.cat - lanit@catalunyacristiana.cat